

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 18

Dijous, 11 de maig de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 13, segona i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000 (tram. 200-00008/06) (continuació)

Projecte de llei

de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00009/06)

Salutació

al president del Govern basc, Sr. Juan José Ibarretxe

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000 (tram. 200-00008/06) (punt primer de l'ordre del dia) (10:10)

Organització, administració i aspectes concrets

— Esmenes núm. 941 a 964 (ERC)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

— Esmenes núm. 965 a 967 (S, IC-V, ERC) i 968 a 986 (S-CC)

Torn a favor: Sr. Masllorens i Escubós.

— Esmenes núm. 987 a 1036 (IC-V)

Torn a favor: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.

— Esmena núm. 1037 (P)

Torn a favor: Sr. Fabregat i Vidal.

Torn en contra conjunt: Sr. Curto i Forés (CiU).

Votació de les esmenes núm. 941 a 964 (ERC) (10:55:28): rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Votació de les esmenes núm. 968 a 986 (S-CC) (10:55:56): rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Votació de les esmenes núm. 987 a 1036 (IC-V) (10:56:24): rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Votació de les esmenes núm. 965 a 967 (S-CC, IC-V i ERC) (10:56:50): rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Votació de l'esmena núm. 1037 (P) (10:57): aprovada per 67 vots a favor, 59 en contra i tres abstencions.

— *Vot particular* núm. 1038 (S-CC)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

Torn en contra: Sr. Curto i Forés (CiU).

Votació del vot particular núm. 1038 (S-CC) (11:05): rebutjat per 55 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Votació del text del Dictamen (11:06): aprovat per 69 vots a favor, 57 en contra i cap abstencions.

2. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00009/06) (punt segon de l'ordre del dia) (11:07)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró).

Esmena a la totalitat

— Esmena a la totalitat núm. 1 (IC-EV), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. López Bulla.

— Esmena a la totalitat núm. 2 (ERC), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

— Esmena a la totalitat núm. 3 (S-CC), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Espasa i Oliver.

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

Torn en contra conjunt: Sr. Gavín i Valls (CiU).

Votació de les esmenes a la totalitat, núm. 1 a 3 (12:19): rebutjades per 66 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

— Esmenes núm. 4 a 6, 10, 30, 42, 48, 54, 65, 92, 106, 115, 116 (IC-V), 101 i 104 (IC-V, S-CC i ERC)

Torn a favor: Sr. López Bulla, que proposa la transacció de l'esmena núm. 115 amb el G. P. de Convergència i Unió.

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 7, 9, 12, 14, 16, 18, 28, 31, 34, 37, 38, 43 i 47 (S-CC)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

El president es reincorpora al seu lloc.

3. Salutació al president del Govern basc, Sr. Juan José Ibarretxe

El president dóna la benvinguda al president del Govern basc, Sr. Juan José Ibarretxe. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. 24

2. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i administratives (tram. 200-0009/06) (continuació) (12:33)

— Esmenes núm. 8, 11, 13, 15, 17, 19 a 26, 29, 94, 103 (ERC) i 101 i 104 (ERC, S-CC i IC-V)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual, que anuncia tot seguit la retirada de l'esmena núm. 103 25

— Esmenes núm. 27, 46, 58, 71 i 72 (P)

Torn a favor: Sr. Fabregat i Vidal, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 46 i proposa la transacció de l'esmena núm. 58 amb el G. P. de Convergència i Unió. 26

Torn en contra conjunt: Sr. Gavín i Valls (CiU). 27

El Sr. Carnicer i Vidal (S-CC) intervé per al·lusions i contradiccions i el Sr. Gavín i Valls (CiU) li respon. 31

— Esmenes núm. 56, 57 i 60, 73, 76 a 80 i 102 (S-CC)

Torn a favor: Sr. Espasa i Oliver. 32

— Esmena núm. 107 (S-CC)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita. 33

— Esmenes núms. 24 a 26, 29, 39, 40, 41, 44, 49 a 53, 55, 59, 61 a 64, 66 a 69, 74, 75, 81, 85, 87 a 90, 94 a 100, 108, 110 a 113 (ERC) i 101 i 104 (ERC, S-CC, IC-V)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca, que tot seguit retira les esmenes núms. 95 a 97. 34

— Esmenes núms. 32, 33, 35, 36, 45, 82, 84, 91, 109 (ERC)

Torn a favor: Sr. Ferrer i Gironès, que tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 32. 36

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra conjunt: Sr. Gavín i Valls (CiU), que accepta les transaccionals: núm. 101 i 104 (S-CC, IC-V, ERC) i 105 (S-CC). 37

Votació de les esmenes transaccionals núms. 101, 103, 104 (S-CC, ERC, IC-V) i 105 (S-CC) (14:10:16): aprovades per unanimitat. 39

Votació de l'esmena núm. 72 (P) (14:10:42): aprovada per 69 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció. 39

Votació de les esmenes núm. 27 i 71 (P) (14:11:08): aprovades per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció. 39

Votació de les esmenes vives del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (14:11:34): rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció. 39

Votació de les esmenes núm. 110 a 112 (ERC) (14:12:28): rebutjades per 16 vots a favor, 68 en contra i 49 abstencions. 39

Votació de la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana (14:12:56): rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció. 39

Votació de les esmenes vives del G. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (14:13:22): rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció. 39

Votació del text del Dictamen (14:13:56): aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció. 39

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 13.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2000
(tram. 200-00008/06) (continuació)

Entrem, ara, en el debat del bloc desè, que fa referència a organització, administració i aspectes concrets. Per defensar les esmenes d'Esquerra Republicana, números del 941 al 964, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, si no m'erro, són un total de vint-i-cinc esmenes a aquest apartat desè, d'organització, administració i aspectes concrets, d'aquest calaix de sastre de l'articulat, que incorpora tot un seguit d'aspectes que tenen a veure, molts d'ells, amb l'àmbit de l'Administració de justícia, la cooperació i solidaritat internacional, la contractació pública i la gestió, i també la modernització d'alguns equipaments, per exemple, en l'àmbit de les emergències i la protecció civil. Algunes d'elles són en comú, senyor president, i per tant, defenso, també, algunes esmenes en comú amb el Grup Socialistes i amb el Grup d'Iniciativa - Verds.

Hem agrupat, bàsicament, en quatre grups, aquestes esmenes. Les primeres, com deia, són esmenes relatives a la necessitat de reforma de l'Administració en el sentit de cercar la millora de la gestió, de la política de personal –un apartat al qual ens vam referir de manera més exhaustiva el dia d'ahir–, per tal d'obtenir que aquests serveis públics siguin més eficients i eficaços. Entenem que les nostres esmenes, com hauran pogut comprovar les senyores i senyors diputats, van en la direcció de simplificar l'Administració, de fer-la menys burocràtica, d'evitar duplicitats i de racionalitzar-la al màxim possible. I, finalment, en aquest apartat incorporarem un seguit de mesures que tendeixen a assegurar al màxim la publicitat i la transparència en la contractació pública, i la prioritització, en l'accés a la contractació, de determinats sectors econòmics, i també la inserció laboral de determinats col·lectius socialment més febles.

En l'apartat d'Administració de Justícia, hi ha un seguit de crèdits ampliables perquè el Govern pugui complir els seus compromisos en matèria d'infraestructures penitenciàries, d'establiments penitenciaris, i, per tant, d'impuls, d'una vegada per totes, a la substitució dels

actuals tres centres penitenciaris de la ciutat de Barcelona –les presons de Wad-Ras, Model i Trinitat o joves; un seguit d'esmenes, també, relatives a la normalització en l'àmbit lingüístic en l'àmbit del dret i de la justícia, i també un paquet de crèdits ampliables i de disposicions addicionals, com ja ve sent tradicional per part del nostre Grup, que pretenen o tenen com a objectiu d'assolir la tutela efectiva dels menors i, també, una millora i increment de la inversió en determinats projectes de prevenció primària i secundària, així també com en l'àmbit de les penes alternatives a les de privació de llibertat, perquè entenem que, amb el pressupost de la Direcció General corresponent, aquest any 2000, no podem anar massa lluny.

Un tercer bloc són les esmenes relatives a la cooperació i desenvolupament; ja ens hi vam referir a bastament durant el debat de l'esmena a la totalitat al Departament de Governació i Relacions Institucionals. Hem constatat i hem dit de manera repetida que no existeix voluntat política, si més no, d'avançar cap a la consecució de l'objectiu del 0,7% del pressupost consolidat de la Generalitat. Catalunya continua sent la quarta comunitat autònoma de l'Estat, per la cua, pel que fa a cooperació i desenvolupament, i entenem que cal aportar més recursos, però també introduir mecanismes que ens permetin d'avaluar millor els projectes; en definitiva, recursos i criteris d'avaluació que ens han de servir per combatre, també, les causes estructurals que generen la pobresa i la desestructuració d'aquests pobles que necessiten la nostra ajuda.

I, finalment, hi ha un bloc d'esmenes pel que fa a la millora de les condicions que en aquestes moments hi ha pel que fa a les emergències i la protecció civil, sobretot centrades en el terreny de l'equipament i del material de què disposen la majoria de parcs de bombers, per exemple, els de Montblanc, Vallirana o les Borges Blanques, per a la construcció dels seus respectius parcs, i també esmenes pel que fa a l'adquisició de material especial pel que fa als accidents aeris, als parcs, per exemple, de Gavà, Cornellà, Sant Climent; la dotació dels parcs d'una comarca especialment deixada de la mà de Déu en aquest terreny, com són els parcs de la comarca del Bages, i també la introducció –entenem que necessària– d'un pla plurianual de modernització del conjunt d'equipaments dels parcs de bombers de Catalunya i l'elaboració d'un programa específic de prevenció d'incendis forestals en atenció a allò que disposa la resolució 653/5 d'aquest Parlament de Catalunya.

Amb més detall –i amb això acabaré– voldria especificar dos blocs d'esmenes a les quals m'he referit en l'apartat de publicitat i transferència en la contractació pública. Enguany hem cregut oportú de reclamar, a través de l'esmena 949 i correlatives, 950 fins la 963, la reserva del 20% de les licitacions per a les petites i mitjanes empreses, la reserva del 5% del total de concursos d'obres i serveis també per a les petites i mitjanes empreses, però també per a les cooperatives de treball associat, amb preferència a les empreses que ofereixin serveis de proximitat al ciutadà. I tot això amb les degudes precaucions i també els controls necessaris perquè aquestes petites i mitjanes empreses que hi

vulguin optar tinguin la garantia suficient d'independència respecte d'altres empreses de més grans dimensions. I en aquest sentit demanem que s'habiliti el Cidem com a òrgan responsable d'emetre els certificats d'idoneïtat d'aquelles empreses susceptibles de formar part d'aquestes iniciatives, i que es garanteixi, com deia abans, la seva independència, competitivitat, qualitat i solvència.

Reclamem que s'estableixin, també, criteris de prioritació en aquells concursos públics d'obres i serveis que s'executin en zones econòmicament deprimides i que entenem que històricament presenten un desenvolupament inferior a la mitjana, i que s'estableixin, també, criteris de reserva a aquelles empreses que, per la seva activitat o per la naturalesa o condició del seu personal, fomentin la integració social i laboral d'aquells col·lectius desfavorits, amb especial incidència en aquelles empreses integrades o gestionades per una majoria considerable de dones, o bé per a aquelles empreses integrades o gestionades per una majoria de persones que presenten una situació de discapacitació.

Acabo amb el bloc relatiu a la millora de la gestió, són les esmenes 950 a 963, ambdues incloses. Enguany reclamem, de la mateixa manera que l'any passat, que es destini el producte de la recaptació via impositiva del joc a Catalunya al tractament i al combat de les ludopaties; l'elaboració durant l'any 2000 d'un pla de reforma de l'Administració destinat de manera clara a la simplificació de l'organigrama i a l'increment de la seva eficàcia, i, finalment, també, l'elaboració d'un pla de descentralització del conjunt de serveis territorials de la Generalitat per potenciar aquests.

Aquest és el conjunt d'esmenes, per tant, que presentem en el bloc desè d'organització, administració i aspectes concrets.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara, per defensar les esmenes del 968 al 986, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar les esmenes que van de la 965 a la 986, les tres primeres presentades conjuntament amb els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya - Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya. Recordo, també, que el nostre Grup s'oposarà a l'esmena 1037, presentada pel Grup Popular, i que fa referència a la Llei del sòl, com ja va anunciar l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

Pel que fa a les nostres, són vint-i-dues esmenes que podem separar clarament en dos blocs: un primer, relatiu a l'àmbit de la justícia i la seguretat, i l'altre, que té a veure amb la promoció d'infraestructures de recerca, suport a la recerca i a la innovació tecnològiques, promoció de l'activitat industrial en determinades comar-

ques, promoció d'activitats relacionades amb indústries digitals i noves tecnologies, i així un llarg etcètera de capítols als quals entenem que els diputats de la nova coalició virtual de Convergència i Unió Popular sembla que els hauria d'interessar de donar-hi suport.

Un cop més, també en aquest grup temàtic d'organització, administració i aspectes concrets, que és el que ara ens ocupa, es posa en evidència que, pels grups que conformen l'actual majoria conservadora en aquesta cambra, l'important, com ja hem anat repetint, no és tant l'anàlisi detallada de cadascuna de les esmenes que hem presentat els diputats, sinó aplicar la lògica pura i dura del corró, la qual fa inviable que en aquest hemicycle discutim serenament sobre el que més convé al nostre país i fa que sembli que els diputats i diputades només estiguem pendants d'aplicar, en un sentit o en un altre, l'aritmètica dels vots.

Em sembla, francament, que els ciutadans de Catalunya tenien dret d'esperar més del seu Govern. Els ciutadans es mereixien que vostès, senyor Mas, fossin capaços, almenys aquest cop, quan parlem del pressupost de tots, quan parlem del pressupost de Catalunya, que vostès anessin més enllà dels interessos estrictament partidistes i posessin, per damunt de tot, l'interès general. Els ciutadans mereixien, senyor Mas, que vostès haguessin estat capaços de dialogar amb l'oposició ni que només fos per estudiar quina, d'aquesta munió d'esmenes –dos milers d'esmenes que els hem presentat– podia merèixer la seva aprovació.

Es fa molt difícil, per a qualsevol diputat o diputada, i tant si és del Grup de la majoria com si és de l'oposició, explicar als ciutadans del seu país, del nostre país, que la llei més emblemàtica que ha d'aprovar el Parlament, el seu Parlament, el Parlament de tots els ciutadans i ciutadanes, s'aprova sense diàleg i menyspreant el treball i la col·laboració dels diputats que representen la majoria de l'electorat del país. I encara resulta més difícil si el resultat final és dolent, com el que entenem que s'aprovarà en aquest Ple amb els vots de Convergència i Unió i del Grup Popular.

Jo interpreto, senyor Mas, que ni vostè mateix, ni potser la major part dels consellers que l'acompanyen al Govern, no es deuen haver pres ni la molèstia de llegir les esmenes de l'oposició; per tant, és possible que no sàpiguen ni en què consisteixen les nostres propostes. Si no, no puc entendre com s'oposen al desenvolupament de mesures que intenten donar concreció a allò que vostès mateixos havien aprovat en altres plens o que havien inclòs en el seu propi programa electoral.

Els suggeríem, per exemple, habilitar els recursos necessaris per adquirir terrenys per a la construcció d'establiments penitenciaris segons les previsions d'un pla que van presentar i aprovar vostès mateixos, i ho rebutgen. Els proposem que incloguin les dotacions necessàries per aplicar les conclusions del *Llibre blanc de la Justícia* a Catalunya, que donen prioritat a les oficines judicials, i vostès hi estaven d'acord, però rebutgen l'esmena. Els proposem integrar tots els serveis socials de les diverses direccions generals del Departament de Justícia en la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública, mesura que és coherent amb el que

s'ha dit diversos cops des del Govern, però vostès també s'hi oposen.

Vostès s'oposen a tantes propostes assenyades i coherents que sembla, francament, que tinguin més vocació d'oposició que no pas de govern, i no solament en el capítol de Justícia. Fixin-se: en altres matèries ben diferents, vostès actuen exactament igual. Els proposem d'establir un programa per fer arribar les canalitzacions de fibra òptica a totes les capitals de comarques abans de l'any 2001, i vostès ho rebutgen. Però, escoltin, s'hi oposen perquè l'esmena és nostra o s'hi oposen perquè no desitgen que totes les capitals de comarques gaudeixin de fibra òptica l'any 2001? El mateix president Pujol s'havia compromès de cablejar Catalunya abans d'acabar el 2001, però amb l'actual dotació pressupostària això és inviable, i vostès ho saben i no ho esmenen, ni que només fos per complir la paraula del president Pujol, i tampoc no admeten les nostres esmenes. Això ho hauran d'explicar; sobretot ho hauran d'explicar a les comarques que es veuran privades de fibra òptica.

I quan proposem que es creï un programa especial de promoció de grans infraestructures de recerca i de centres de referència per al desenvolupament tecnològic amb la finalitat de dotar Catalunya de centres de suport a la recerca i a la innovació tecnològica és perquè sabem que avui en som fortament deficitaris, i vostès ho rebutgen; però ho fan perquè no volen més recerca ni més innovació tecnològica a Catalunya? Resulta difícil de creure.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Encara no he acabat, senyor president. (*Rialles.*) No falta gaire, de tota manera.

El president

Però té sentit que li doni les gràcies. (*Rialles.*)

El Sr. Masllorens i Escubós

És molt amable. (*Remor de veus.*) Li recordo, senyor Mas, que, en el seu programa electoral, hi consta el compromís d'arribar al 2% del PIB en despeses per a la recerca, i vostès no solament no incrementen aquestes partides sinó que el mateix conseller Mas-Colell, aquí present, ha reconegut en comissió que ja es conforma si es manté en l'1% en els propers anys. És greu que no compleixin un compromís electoral tan important com aquest i de tanta repercussió, d'altra banda, econòmica per a Catalunya, però molt més greu és encara que tot un conseller d'Universitats i Recerca admeti, al començament del seu mandat, que no pot aspirar a altra cosa que a mantenir l'actual proporció de l'1% del PIB per a recerca i innovació tecnològica.

Els sembla que encara hem d'esperar més temps perquè altres comunitats inverteixin més que nosaltres i ens continuïn passant al davant també en aquesta matèria? Avui, algun diari informa, per exemple, de la diferen-

cia entre Catalunya - Madrid, i la Comunitat de Madrid inverteix en aquesta qüestió el doble que Catalunya. Que és que no els sembla important, per citar un altre exemple, crear un programa d'investigació i de promoció de la seguretat i de la qualitat industrials, tenint en compte que es podria dotar, com nosaltres proposem en alguna de les esmenes, amb els recursos provinents del cànon anual sobre el servei d'inspecció tècnica de vehicles i de la concessió de les tasques d'inspecció i control reglamentaris? O és que només es poden aprovar les seves idees, les de vostès, encara que en tinguin poques i que algunes semblin caducades abans d'aplicar-les?

Doncs, no, cap de les propostes dels tres grups parlamentaris de l'oposició no es mereix la menor consideració. Per vostès, el debat i l'aprovació del pressupost és un pur tràmit i no els sembla necessari corregir-ne les deficiències ni intentar estimular les millors energies i oportunitats, vinguin d'on vinguin.

En aquest apartat dels pressupostos, com en els nou que hem anat discutint fins ara, la seva política és aquella vella, coneguda política de qui dia passa, any empeny. I el país? El país va fent, malgrat el desgovern, però perdent pistonada i malbaratant les millors oportunitats.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Senyor president, ara sí que he acabat.

El president

Doblement, moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em pertoca defensar les esmenes a aquest bloc deu, que són de naturalesa molt diversa perquè nosaltres hem inclòs en aquest apartat algunes de les esmenes que correspondrien al Departament de la Presidència i altres que fan referència, pròpiament, a l'organització administrativa i, com diu també, a aspectes concrets. Per tant, doncs, es caracteritza per la diversitat d'aspectes que inclou aquest apartat; diversitat d'aspectes que, en tot cas, no treu la importància que tenen alguns dels elements que aquí s'incorporen. Per una banda, estem parlant de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per exemple, en la mesura que nosaltres presentem una esmena adreçada a abordar la necessitat de fer un pla de sanejament que faci front de manera progressiva a eixugar el deute pendent de la Corporació; en algun moment o altre, s'haurà d'abordar aquesta qüestió de manera realista.

Hi ha un altre grup d'esmenes bastant significatives que tenen, en aquest cas, com a objecte, incrementar els recursos destinats a Universitats i Recerca, que, precisament pel fet que hi ha una nova conselleria, doncs, tal vegada, no hauria d'anar aquí, sinó justament en un altre apartat, el de cultura, però en tot cas és igual. I aquí el tipus d'esmenes que incloem –hi insisteixo– van adreçades a un increment de recursos d'un aspecte que ens sembla d'importància fonamental per al present i futur de Catalunya. Malgrat l'increment en termes ab-

solut que s'ha produït en el pressupost a Universitats i Recerca, cal dir que, des del punt de vista percentual, aquest Departament ha perdut pes en el conjunt del pressupost, que ha passat d'un 4,34% a un 4,26%. I per altra banda, no se'ns amaga –no se'ns amaga– la necessitat de destinar un major esforç pressupostari a les universitats, a la docència i a la recerca.

Hi ha una demanda molt clara per part de les universitats a millorar el tipus de finançament, a millorar el model de finançament, a fer-lo més equilibrat, més adequat a les necessitats existents i més equilibrat, també, en el territori, perquè encara estem patint el que va ser el primer tipus de finançament, que clarament –clarament– deixa en situació desfavorida universitats com les que estan presents a Lleida, a Girona o a Tarragona.

I és un clam, la necessitat de fer un nou model de finançament del sistema universitari; com les universitats demanden, també, que es facin contribucions, per part de pressupostos extraordinaris, per sufragar les despeses ordinàries que es generen per la major activitat de recerca, que, lògicament, com més activitat hi ha, més despesa es genera; com també –i això és una qüestió de la mateixa composició demogràfica del personal de la universitat– poder sufragar el major cost que tenen els triennis precisament pel tipus d'edat, bastant elevada, que té, en aquests moments, el personal de la universitat, i que posa, en tot cas, una problemàtica que és –que serà– com, en els propers anys, anem abordant la qüestió de la reposició d'aquest professorat quan arribin al moment de la jubilació; perquè hi haurà franges d'edat de professors, que estan molt concentrats, que concentren molt efectius, i que això implicarà un problema greu des del punt de vista de la renovació. Però això ja és un tema a part. També, fer front a les despeses urbanístiques que tenen a veure amb les localitzacions de determinats centres, a les despeses de reparació i manteniment d'aquests centres universitaris, i a la renovació de l'equipament científic. Per tant, tota una sèrie d'esmenes que van adreçades a resoldre alguns problemes que –hi insisteixo– no és que els hàgim detectat nosaltres, és que constitueixen una demanda per part de tot el conjunt de les universitats catalanes sense excepció.

Hi ha un altre grup d'esmenes que va adreçat a l'Institut Català de la Dona i a la necessitat de posar els recursos suficients per fer real el Pla integral, que es va aprovar fa pocs dies en aquest Parlament, adreçat a evitar la situacions de maltractament com a conseqüència de la violència de gènere, i també recursos adreçats a les associacions de dones i a les corporacions locals de cara a impulsar activitats pròpies i generades des dels mateixos col·lectius.

Voldria fer èmfasi, passant a un altre tema –ja he parlat de la diversitat amb què em veig obligada a presentar aquestes esmenes–, d'una esmena que presentem –i que és l'únic grup que presenta una esmena d'aquesta naturalesa– com és la necessitat d'impulsar..., de començar a pensar i d'impulsar el salari universal garantit. El salari universal garantit és la denominació que, a Catalunya, en diferents moviments socials i la comunitat científica, ha anat agafant el que en altres

països es coneix com a *basic income* o *revenu de citoyeneté*.

Així doncs, no s'ha de confondre, és una cosa substancialment diferent de les rendes mínimes d'inserció que tenen unes altres característiques i unes altres justificacions. El salari universal garantit és un ingrés pagat pel Govern a cada persona de ple dret, amb independència de si està participant o no en el mercat de treball, perquè es tracta d'un dret de ciutadania. És, per altra banda, un tipus de subvenció de caràcter universal. Per tant, no és només adreçat a atendre les situacions de més necessitat, no és..., per tant, el concepte no és existencialista. I, per altra banda, no té a veure, tampoc amb les càrregues familiars de cada persona, per tant, és de naturalesa individual.

De fet, és tot un repte, és una immensa novetat amb les tradicionals polítiques dels estats del benestar. I aquesta proposta neix, precisament, com una forma de lluita contra la pobresa, contra l'exclusió, contra les diferències socials. I en aquests moments està havent-hi en diferents països l'anàlisi de com aquest sistema podria ser un element eficaç d'incentiu de les persones de cara a una millor adaptació a una situació laboral que requereix cada vegada més flexibilitat, però que si no va acompanyada d'unes garanties socials molt fortes el que es provoca és la inhibició, les actituds de la gent –per dir-ho així– conservadores des del punt de vista de no abandonar determinats llocs de treball quan es tenen, i, per tant, doncs, portar cap a unes conseqüències negatives, si es vol a partir de les mateixes innovacions tecnològiques els condicionaments que imposa la globalització –poder tenir una agilitat millor en el mercat de treball– implica, també, donar unes garanties socials molt fortes per donar seguretat a les persones.

S'hi inclouen també en aquest apartat les esmenes que es presenten al Departament de Justícia en atenció a la infantesa, que és un tema crucial; a tot el que fa referència als temes de seguretat, com caldria anar procedint al desplegament, per exemple, dels Mossos d'Esquadra en condicions correctes en aquells llocs que encara no s'ha fet o s'està en procés de fer, amb millors i majors dotacions als bombers. Hi ha tota una sèrie d'esmenes, també, amb relació als centres penitenciaris, amb l'especial èmfasi que cal fer en els programes de rehabilitació i de formació i també en els programes de prevenció i tractament de malalties contagioses que, com saben molt bé, és un tema molt difícil..., és un tema present en els centres penitenciaris i que cal abordar amb molt de realisme.

I, per altra banda, també, un element d'importància crucial com és la necessària reorganització de la justícia, que és un d'aquells apartats en la nostra societat que en aquests moments està pitjor qualificat per la gent com un tipus de sistema que necessitaria, per resoldre les situacions en què s'enfronta constantment, major agilitat, rapidesa i eficàcia, que –hi insisteixo– és un clam i és també una demanda social. Incloem també una esmena que té a veure amb la necessitat de procedir a la normalització lingüística en l'àmbit de la justícia, cosa que, com saben molt bé, és un terreny en què hi ha molt per fer.

I, per acabar, volia fer un comentari d'una qüestió una mica més general, ja que aquest és l'últim dels apartats en què presentem esmenes i vindrà, a continuació, la discussió de la Llei d'acompanyament. S'ha comentat i s'ha fet en diverses intervencions com en aquest debat dels pressupostos, com en aquestes sessions en què presentem les diferents esmenes als pressupostos, s'ha imposat la lògica del corró o, jo diria també, la lògica de la piconadora. Hi ha un grup, el que governa, Convergència i Unió, que a partir del suport que li ha atorgat el Partit Popular i a partir dels vots suficients que la suma dels diputats i diputades de les dues formacions tenen, fa que tinguin la situació de poder aprovar un pressupost exclusivament amb aquests vots. I això, evidentment, dóna una situació de comoditat al Grup governant, perquè no els suposa ni tan sols haver de negociar amb altres grups les esmenes que presentem, esmenes que són, també, aportacions que des dels diferents grups estem fent a la tasca de govern que, evidentment, competeix al Grup que governa però que, també, l'oposició hi té la seva part de responsabilitat.

La pregunta que jo faig és: aquesta major comoditat que atorga aquest corró o aquesta piconadora dels vots atorga realment credibilitat a aquesta tasca de govern? Creuen sincerament els que governen –ho creuen sincerament els que governen– que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya poden creure que ni una sola de les esmenes presentades des de l'esquerra és bona? Que ni una sola de les esmenes és susceptible de ser negociada, de ser acceptada, d'aportar algun aspecte positiu per a Catalunya? De veritat, creuen que això és quelcom que es pot entendre com una situació normal en un país?

El cas és que això fa que Convergència i Unió amb aquest tipus d'actitud acabi convertint-se en un grup que no solament governa, sinó que assumeix la idea de convertir-se en l'únic grup interpretador de la veu de Catalunya, cosa que fins i tot s'ha posat de manifest recentment –i encara que no sigui en l'àmbit d'aquest Parlament–, amb el mateix comentari que Oriol Pujol Ferrusola i la senyora Ortega demanden explicacions al senyor Clos per la imatge que Almodóvar treu de Barcelona en les seves pel·lícules. Que és que se'ns està imposant un pensament únic de quina és la imatge que ha de tenir una ciutat, un país? Qui s'imposa com a interpretador d'aquesta imatge d'aquest pensament? Qui està dient què és bo o què és dolent? O és això censura? O com li diem? En tot cas, és arrogància.

En tot cas, jo voldria recordar a Convergència i Unió que tenen la majoria de diputats, no suficients per a obtenir majoria i han de recórrer al PP, però no tenen –i recordin-ho– la majoria dels vots. I això potser sí que hauria obligat a negociar amb l'esquerra moltes de les propostes que com a tals s'han fet en forma d'esmenes. Res més.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb molta brevetat i solament per a la defensa d'una esmena, l'esmena número 1037, sobre un nou projecte de la Llei del sòl a Catalunya.

Ja se'ns ha anunciat per part d'algun grup –concretament per part del Grup Socialista se'ns va anunciar–, en comissió, que no es donaria suport a aquesta esmena presentada pel Grup Popular. I nosaltres ja hem dit des d'aquesta tribuna que agraïem al Grup Socialista i a la resta de grups, també, de l'oposició que se'ns donés suport a les esmenes que varem presentar en comissió i es varen aprovar.

I ahir es parlava de diàleg..., però, és clar, ni una sola esmena del Grup Popular votada a favor pel Grup Socialistes, per Esquerra Republicana de Catalunya i per Iniciativa per Catalunya - Verds, i després podem parlar tot el dia de diàleg –tot el dia de diàleg. Ni una sola esmena. Una esmena com és el xec escolar, votada en contra, i un projecte de llei que nosaltres estem demanant per a una nova llei del sòl a Catalunya, presentada en forma de Proposició de llei pel Grup Socialista fa poques setmanes, i que des del Grup Popular els dèiem: «Escoltin, retirin aquesta Proposició de llei perquè aquest és un aspecte molt complex. Aquest és un aspecte que hi hem d'anar d'acord el màxim de grups de la cambra i nosaltres no els donaríem suport.» I no els vam donar suport en aquell moment.

Ara vostès, amb aquesta oferta de diàleg permanent a què ens tenen acostumats aquests darrers dies, votaran també en contra que es presenti en aquest Parlament un projecte de llei sobre la nova llei del sòl a Catalunya. Però, en tot cas, tirarà endavant aquesta proposta sobre la nova llei del sòl per l'acord a què hem arribat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I, a més, nosaltres diem molt clarament, i vostès ho saben, que demà mateix el Grup Socialistes té una reunió amb el Govern de la Generalitat i amb els representants del Govern de la Generalitat per parlar d'una nova llei del sòl. I potser no els han informat a alguns dels seus diputats, però demà vostès tenen una reunió, perquè ahir la varem tindre nosaltres. Perquè aquesta és una llei necessària per a Catalunya, necessària després de la Llei, com vostès mateixos deien, aprovada en el Congrés dels Diputats l'any 1998, necessària per a tots els textos legals que han esdevingut al llarg del temps sobre el sòl a Catalunya.

I esperem que puguem i que es pugui aconseguir una nova llei del sòl que no solament doni un pas endavant, sinó que també hi hagi una participació de tots els grups parlamentaris; que sigui una llei aprovada amb el màxim de consens possible, i que, a la vegada, també respecti tot el món local, aquell món que viu el dia a dia, el sòl viu el dia a dia de tota la problemàtica que esdevé en una llei com aquesta.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb aquesta intervenció meva acabarem el debat parlamentari del text articular dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 2000. És a dir, la normativa que regula la gestió pressupostària i financera del Govern per a aquest any.

Un conjunt de noranta-set esmenes presentades pels diferents grups en aquest bloc, totes elles formant un paquet –s'ha dit aquí– en alguns casos ja com a cul-de-sac d'allò que no cabia en els diferents blocs temàtics en què s'ha ordenat aquest debat. I, per tant, un tram final en què expressen i plantegen els diferents grups propostes per millorar, en tot cas, la proposta del Govern.

S'ha dit aquí, els diferents grups han dividit les seves esmenes en diferents blocs. N'hi ha un que fa referència a tot allò que afecta l'Administració de Justícia –l'Administració penitenciària. He de dir en aquest sentit respecte a algunes de les esmenes que es repeteixen en un grup i en un altre que el Govern està –precisament en el camp de la justícia, en el camp de la política de justícia– aplicant una política de prioritització com s'ha vist reflectida en els pressupostos del Departament per a aquest any, amb un increment de l'11,9%. Es plantegen amb relació al tema de la justícia temes concrets. Per exemple, plantegen que determinades partides puguin ser ampliables, que fan referència, per exemple, a la normalització lingüística en l'Administració de Justícia. I he de dir que el nostre Grup considera que no és necessari ampliar les partides que doten aquesta política perquè en conjunt aquestes partides han tingut aquest any un increment del 116% i es considera que la dotació és suficient.

Un altre bloc de partides ampliables fa referència a les actuacions de prevenció i de reinserció de la delinqüència juvenil. També no es considera necessari l'increment d'aquestes partides o la possibilitat d'incrementar-les, perquè en la dotació actual amb un increment del 7,86 respecte a l'any anterior, també ja es consideren suficients.

Un altre tema plantejat és la necessitat de deixar ampliables les partides que preveuen la possibilitat de comprar terrenys i dur a terme la construcció d'establiments penitenciaris previstos en el Pla de creació i substitució dels centres penitenciaris.

Creiem, també, que la partida corresponent està dotada suficientment i que no és necessari dotar aquesta partida del caràcter ampliable. En tot cas, si sorgís alguna oportunitat de compra de terrenys el Departament, ho podria resoldre perfectament reajustant partides d'aquest Departament.

Finalment, i amb relació al tema de l'Administració penitenciària, es fa referència a la necessitat ja de substituir els centres penitenciaris de la Model, Trinitat i Wad-Ras a Barcelona. En aquest sentit hem de dir que aquesta proposta necessita per a materialitzar-se l'acord amb l'Ajuntament de Barcelona. Fa temps que el Govern de la Generalitat està duent a terme els contactes i les negociacions necessàries, però malgrat els esforços realitzats no ha estat possible assolir-ho, per la qual

cosa és una qüestió que resta, avui, pendent. També s'ha parlat de la reforma de les oficines judicials i, també, el Departament de Justícia està fent una gran esforç pressupostari en aquest àmbit de la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia, amb un increment del pressupost del 27,8%.

Un altre bloc d'esmenes en aquest apartat, fa referència a la reserva per a la licitació pública de la Generalitat a les pimes i cooperatives d'iniciativa social. Nosaltres pensem que la contractació pública està regulada per la Llei de contractes de les administracions públiques, que molts dels seus preceptes són de caràcter bàsic i, per tant no es poden alterar. La part que no afecta preceptes bàsics ha de ser objecte, en tot cas, d'una llei sectorial específica sobre contractació. Per tant, entenem que no es matèria de ser regulada en la Llei de pressupostos que, a més, segons la jurisprudència del Tribunal Constitucional, no pot regular qüestions com les que es plantegen en aquesta esmena.

També es plantegen, cosa que m'ha cridat l'atenció, destinar les quantitats obtingudes pels beneficis del joc per part d'Esquerra Republicana, per tractar i combatre les ludopaties. I dic que em crida l'atenció perquè en el debat, tant en Comissió com aquí mateix al Ple, algun grup ha plantejat la necessitat que el benefici, els ingressos derivats del joc no siguin finalistes, que entrin a formar part de la caixa general i que, en tot cas, les polítiques socials s'apliquin en el conjunt del pressupost. (*Remor de veus.*)

Efectivament, això és una part dels recursos que es destinen a les polítiques socials, però és evident que també les derivades del joc estan destinades, específicament, a determinades activitats, i entre elles les de combatre les ludopaties. (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant, actuació que s'està duent a terme.

El president

Senyor diputat, esperi's un segon...

El Sr. Curto i Forés

També s'ha plantejat...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, que ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. També s'ha plantejat alguna esmena, una en concret, que fa referència a ampliar els ajuts a la cooperació al desenvolupament, en una proposta que no es concreta i que és de la mateixa línia que ja en el Parlament, en un altre òrgan, en una comissió es va aprovar, per unanimitat, ja la mateixa proposta que avui es presenta al Ple. Per tant, no té cap sentit, des del nostre punt de vista, tornar a incidir en un altre acord que seria redundar en el que ja es va aprovar en el seu dia.

També es parla en alguna de les esmenes de la necessitat de dotar més recursos per millorar els Bombers de

la Generalitat. El Departament d'Interior i concretament la Direcció General d'Emergències té elaborades previsions de substitució i renovació dels equipaments dels parcs de bombers. El Govern de la Generalitat ha elaborat el pressupost per a l'any 2000 del Departament d'Interior, tenint en compte aquestes previsions, i, per tant, els recursos necessaris per a la dotació d'equipaments als parcs de bombers ja es troben recollits a les corresponents aplicacions pressupostàries.

La realització d'un pla plurianual, que en alguna de les esmenes es planteja, creiem que és innecessària, ja que, de fet, ja existeix dins de la planificació de la mateixa Direcció General.

En sembla, també, interessant la proposta en el sentit de reformar i millorar l'Administració de la Generalitat. Dic que ens sembla interessant perquè no expressa més que la voluntat –ho crec– compartida per tots els grups, de millorar l'eficiència de les administracions en general i en particular la de la Generalitat. Però hem de dir que el Govern, ja des de fa anys, ha endegat ja una pràctica d'actuacions adreçades a la simplificació de les estructures administratives i de millorar l'eficàcia i l'eficiència dels seus serveis, en particular i molt especialment, el Departament d'Economia, Finances i Planificació i el Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Xarxa de fibra òptica i xarxa de telecomunicacions. Evidentment, també en aquest sentit les propostes que es fan estan avui ja totalment assumides pel Govern. El Departament d'Indústria, Comerç i Turisme ja en aquests moments està negociant amb les companyies elèctriques que faciliten les seves infraestructures per poder desenvolupar les esteses de fibra òptica de forma econòmicament assumibles pels operadors. I s'espera que aquestes negociacions acabin abans del 31 de desembre de l'any 2000 i que sigui una realitat la canalització d'aquesta xarxa a totes les comarques de Catalunya.

El Grup Socialista planteja també en un altre moment del debat –s'ha plantejat per altres grups– el tema de la composició dels consells d'administració de les empreses i organismes autònoms de la Generalitat. Recordo novament que la composició dels consells d'administració de les entitats i organismes de la Generalitat responen al que disposen ja els seus estatuts. Res no obsta, no obstant, que el Parlament pugui sol·licitar informació sobre les composicions específiques d'aquests òrgans. Però he de dir, també, que el desplegament organitzatiu i l'aprovació dels estatuts dels organismes autònoms, de les entitats de dret públic i de les societats amb participació majoritària de la Generalitat és una competència atribuïda al Govern per llei, a més, en el marc de l'Estatut de l'empresa pública.

I, per acabar, dir que també en organismes autònoms com a entitats de dret públic..., tant els organismes autònoms com les entitats de dret públic són creats per llei per aquest Parlament, i, per tant, la composició d'aquests òrgans és coneguda per tots els grups parlamentaris.

I, finalment, també en aquest marc de l'últim bloc on hi cap tot, plantegen també diversos grups la necessitat de

promocionar l'activitat industrial en determinades comarques, sobretot en determinades comarques deprimides de Catalunya. Aquest ha estat, és i continuarà sent una preocupació del Govern i, de fet, a través del Departament d'Indústria s'ha actuat en els anys anteriors en diferents plans de reequilibri industrial i també en el pressupost es contempla aquesta prioritat de cara a l'any 2000. (*Remor de veus.*)

No voldria acabar la meua intervenció darrera, d'aquest debat de la Llei de pressupostos per a l'any 2000, sense manifestar que el nostre Grup entén que aquest debat, el debat que s'ha dut a terme avui, la setmana passada en Comissió i el primer Ple que va encetar aquest debat, ha estat, per a nosaltres, un debat seriós, intens i correcte. En molts casos, jo diria que en tots els casos, el nostre Grup valora positivament el treball, l'esforç i les iniciatives presentades per tots els grups d'aquesta cambra.

No és cert, senyor Masllorens, no és cert que no ens haguéssim mirat les esmenes dels grups parlamentaris de l'oposició. El nostre Grup s'ha mirat totes i cada una de les esmenes que s'han presentat i, en tot cas, com he dit, les valorem molt positivament pel que representen d'esforç, de treball i d'iniciativa que complementa, evidentment, la visió que en aquest cas el Govern i el Grup Parlamentari que li dona suport poden tenir de la situació i de la possible evolució de l'Administració de la Generalitat, dels seus pressupostos i del funcionament del país.

Però, evidentment, que no s'hagin aprovat les esmenes presentades per vostès, en molts casos –i avui he fet referència a un d'ells– es deu que han fet propostes que han estat ja aprovades per altres òrgans del Parlament i que, per tant, estariem parlant d'iniciatives que en aquests moments ja estan en funcionament; en altres plantegen iniciatives que el mateix Govern ja per pròpia iniciativa, sense necessitar cap acord de cap òrgan d'aquest Parlament, ja està aplicant. I, per què no, també és cert, vostès han aplicat i han plantejat esmenes que algunes d'aquestes són de caràcter demagògic i algunes d'elles són electoralistes, per tant, ho entenem i, evidentment no podem aprovar-les.

Senyores i senyors diputats, en democràcia l'aritmètica parlamentària comporta negociar, arribar a acords i pactar. No es diu enlloc ni obliga que aquesta negociació, aquests acords, aquests pactes s'hagin de fer d'una determinada manera. Per tant, creguin-me que comprenem les seves manifestacions, ahir i avui, d'una mica de desencís i de frustració per no haver aconseguit que cap de les esmenes presentades s'haguessin aprovat en aquest debat parlamentari. Però vostès entenen perfectament que el Govern treballarà amb un pressupost, aquest que estem discutint, que comptarà amb la majoria parlamentària d'aquesta cambra. Per tant, un pressupost que té consistència i té, com he dit, la garantia política suficient.

I com sempre –i com sempre–, la conjuntura política del proper pressupost ens dirà si aquest suport i aquesta majoria suficient és l'actual o ha de ser una altra.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Fet ja el debat del bloc desè sobre organització, administració i aspectes concrets, passem ara a la seva votació.

Per tant, votarem ara, en primer lloc, les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana, números de la 941 a la 964.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, números de la 968 a la 986.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, de la 987 a la 1036.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes de la 965 a la 967, presentades per tres grups de la cambra.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena del Grup Popular, la 1037.

Comença la votació.

(Remor de veus.) Deixin que parlin els números...

Aquesta esmena ha estat aprovada per 67 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

A continuació anem al debat del vot particular reservat per defensar en el Ple pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest vot particular pretén que el Ple rebutgi l'esmena que en el seu moment es va introduir en el debat en Comissió, que era una esmena propiciada pel Grup de Convergència i Unió.

De fet, aquesta esmena va ser una petita sorpresa en el debat pressupostari, és quan vam veure que el Grup de Convergència i Unió ens proposava que hi hagués una disposició que permetés la subrogació del deute del Centre de Telecomunicacions cap a una empresa que es diu: Difusió Digital, SA.

La sorpresa sorgeix en el primer moment, quan aquesta empresa, Difusió Digital, és una empresa que no està en el pressupost. Ens venem una empresa –això de la venda ho hem sabut després–, ens venem una empresa que, aquest Parlament, no l'ha vista mai. És una empre-

sa que es crea a mitjan de l'any passat, amb un capital de 25 milions; és una empresa que mitjançant un traspass d'actius amplia el seu capital fins a 11.000 milions, amb un acord del Comitè Executiu del Govern del dia 2 de maig, i que després ens venem el 52% d'aquesta empresa cap a una altra empresa, i, per tant, perdem la majoria.

Tot plegat, un joc econòmic financer d'una certa importància, d'una certa rellevància i que aquest Parlament les ha vist passar; no n'ha pogut parlar en cap moment, ni de la conveniència que aquesta empresa rebés els actius del Centre de Telecomunicacions, ni tan sols de la conveniència d'aquesta venda.

Per tant, la nostra inicial oposició era dir: «Escolti, expliqui'ns, surtin aquí a explicar-nos les raons d'aquesta venda, surtin aquí a explicar-nos les raons del perquè d'aquesta transacció.»

En tot cas, però, després, cal dir que hem pogut ampliar la informació, hem pogut estar analitzant el que realment passava, i hi ha una preocupació més important que aquesta, una preocupació, diríem, d'alt nivell sobre aquesta operació. El Govern, emparant-se en una disposició addicional de la Llei d'acompanyament de l'any passat, ja ha efectuat en altres moments vendes d'operacions –les que tenim tots al cap és la Catalana de Telecomunicacions i el Centre Informàtic de la Generalitat. Però cal dir que aquestes vendes, amb acord o amb desacord des del punt de vista de la seva conveniència, s'havien fet des d'un punt de vista formal, d'una forma molt més correcta. La diferència, la gran diferència, senyores i senyors diputats, és que Difusió Digital no es ven ni per concurs, ni per subhasta, ni per cap mètode que permeti avaluar la concurrència, que permeti avaluar si el preu que s'està pagant és un preu realment objectiu. Difusió Digital, senyores i senyors diputats, es ven directament, sense cap mena de consulta sobre si el seu preu és correcte o no.

En un moment en què a Europa hi ha un debat sobre si aquest tipus de venda s'ha de fer pel sistema de concurs o s'ha de fer pel sistema de subhasta, on hi ha resultats molt diferents entre l'un i l'altre fins al punt, diguem, per tots vostès conegut, del Govern anglès que, pel sistema de subhasta ha obtingut fins a sis bilions per una llicència de telefonia mòbil al costat de centenars de milions que només n'ha obtingut, per exemple, el Govern espanyol amb un altre sistema, però no vull entrar-hi, no és un tema... Però en tot cas, el debat és aquest: quin dels mètodes de concurrència pública es fa servir? En aquest moment, el Govern de la Generalitat va i es ven directament l'empresa, sense que en sapiguem res.

Nosaltres hem de dir, senyores i senyors diputats, senyor president, que hi estem en total desacord; aquest és l'element essencial, el contingut fonamental de la nostra esmena, i ambdues preocupacions, que hauré de dir molt telegràficament per no incórrer a traspasar excessivament el temps. Una primera és que no sabem què hi ha darrera l'adjudicació, si hi ha motius polítics al darrera d'aquesta adjudicació directa. En tot cas, la seva obligació és explicar-ho. Una segona, que ens preocuparia molt, és que simplement això s'hagués fet no per un objectiu de gestió, per considerar que l'estruc-

tura de la gestió del Govern era millor des d'aquest punt de vista, sinó simplement per motius financers. És a dir, que ens venem aquesta empresa per tancar el dèficit de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, no perquè convingui vendre-la, no perquè sigui convenient vendre-la, sinó simplement perquè necessitem tancar 6.000 milions del forat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

I una consideració final, senyores i senyors diputats, vostès ja han tingut en altres moments, el Govern ja coneix l'experiència de veure com els tribunals anul·len altres concessions directes. I no fa massa temps vostès van veure com el tribunal anul·lava una concessió directa de molta importància a Catalunya. Són conscients que amb aquesta venda corren altra vegada el mateix perill que d'aquí a uns mesos un tribunal dicti que vostès han actuat de forma incorrecta?

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Curto...

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, simplement, una breu explicació. Aquest tema també es va debatre en Comissió, el senyor diputat coneix els arguments del nostre Grup al respecte. He de dir que avui el que planteja no és la forma i de quina manera es va produir la venda d'aquesta empresa, sinó el fet que el pressupost contempla la subrogació del deute del Centre de Telecomunicacions.

Li he de dir, en primer lloc, que la subrogació és correcta, perquè en el moment en què s'aporta tot l'actiu i el passiu d'una activitat és lògic que aquesta activitat assumeixi també el deute. Per tant, la subrogació entenem que està plantejada per aquest motiu, i, en tot cas, també li he de dir –com es va dir a la Comissió– que els motius no han estat financers, no han estat per resoldre el deute de la Corporació, sinó que han estat per motius de gestió. Aquest sí que li puc dir que és un dels motius que em consta que s'ha fet.

El Centre de Telecomunicacions aplicarà la política i el control i marcarà les línies d'actuació en matèria de telecomunicacions, però l'activitat concreta de gestió entenem que és bo que es faci des d'empreses absolutament aïllades i amb capacitat pròpia de gestió.

Aquest és una mica el marc d'aquesta decisió, i dir-li que si no estava aquesta empresa al pressupost, sàpiga, senyor Martí Carnicer, que va ser perquè es va produir enmig d'un exercici pressupostari i, evidentment, el pressupost no ho contemplava.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, a la votació d'aquest vot particular.

Comença la votació.

Aquest vot particular ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetrem a votació el dictamen en allò que no hagi estat modificat per les esmenes aprovades, tenint present que integrem en el dictamen les esmenes tècniques que els senyors portaveus ja coneixen, que són exactament tres. Per tant, passem ara a la votació del text del dictamen en allò que no hagi estat modificat per les esmenes aprovades.

Comença la votació.

El dictamen ha estat aprovat per 69 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Si no hi hagués intervenció de posicionament dels grups per fer explicació de vot, passaríem ja... (*Veus de fons.*) N'hi ha? No n'hi ha.

Projecte de llei de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00009/06)

Passarem al debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i administratives.

D'acord amb l'article 101, presenta la iniciativa l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Artur Mas. Té la paraula. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, prego que al més aviat possible permetin tornar a continuar el debat. Senyor conseller, pot començar, si us plau.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, compareixo en nom del Govern per presentar el Projecte de llei de mesures fiscals i administratives. De fet, és el tercer any consecutiu que s'utilitza a Catalunya el mecanisme de les anomenades lleis d'acompanyament, que és utilitzat per l'Estat amb caràcter recurrent i per la majoria, també, de les comunitats autònomes en els darrers anys.

Voldria reiterar, de tota manera, que aquest tipus de lleis d'acompanyament tenen per finalitat complementar les disposicions que amb caràcter estrictament pressupostari s'inclouen en el Projecte de llei de pressupostos.

Una vegada més s'ha fet palès que per al compliment dels objectius de política econòmica que es contenen en les lleis pressupostàries es fa necessària l'adopció de determinades mesures legislatives de diferent naturalesa que, sense connexió directa amb les previsions de despesa i d'ingressos contingudes en les lleis de pressupostos, coadjuven el compliment d'aquells objectius de política econòmica.

En concret, el Projecte elaborat pel Govern té dos grans àmbits que, coincidint amb el títol de la Llei, estan referits respectivament a mesures fiscals i a mesures administratives.

En el títol I, Mesures fiscals, cal destacar les següents. En l'impost sobre la renda de les persones físiques, com s'ha anat comentant en el transcurs del debat, la

deducció per naixement d'un segon o ulterior fill, que ja va ser introduïda per l'exercici del 98 i mantinguda per a la del 99, s'incrementa per al 2000 de 25.000 a 50.000 pessetes.

Pel que fa referència a l'impost sobre successions i donacions, seguint en la línia iniciada per la Llei que acompanyava el Pressupost de l'any 98, que va introduir reduccions a la base imposable de l'impost, l'Avantprojecte de llei que ara presentem actualitza, en funció de l'Índex de Preu al Consum, de l'IPC, les quanties d'algunes reduccions ja establertes, per exemple, per raó de parentiu, per minusvalideses, etcètera; modifica determinats aspectes substantius d'algunes de les reduccions i incorpora nous béns, per exemple, els integrants del patrimoni cultural, que podran gaudir, una vegada s'aprovi aquesta Llei, podran gaudir de la reducció del 95 prevista en aquesta.

En l'àmbit de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, cal destacar que, principalment com a conseqüència de les qüestions plantejades pels contribuents en l'aplicació de les previsions de la Llei d'acompanyament de l'any 98, l'actual Projecte regula més específicament l'aplicació dels tipus impositiu reduït de les transmissions d'habitatges a empreses sotmeses a les normes d'adaptació al Pla general comptable del sector immobiliari.

Ja en l'àmbit dels tributs propis de la Generalitat, cal destacar, en primer lloc, que s'estableixen mesures en relació amb els cànons i en relació amb el gravamen de protecció civil de Catalunya.

Així, pel que fa als cànons, és important l'especificació de la no subjecció al cànon d'aigua de les aigües minerals i termals, d'acord amb les normes de rang legal que els són d'aplicació.

Respecte de l'extingit cànon d'infraestructura hidràulica i increment de tarifa de sanejament, s'estableix per a les entitats locals i per a les societats de capital majoritàriament públic un nou període de cobrament en via voluntària, així com la possibilitat d'acollir-se a un ajornament o fraccionament del deute pendent fins a dotze anys, sense generació d'interessos de demora.

Pel que fa al gravamen de protecció civil de Catalunya, s'incorporen una sèrie de mesures d'ordre estrictament tècnic, amb la finalitat d'adequar el fet imposable –la base i el tipus– a la més recent normativa estatal aplicable a les instal·lacions industrials i magatzems, on s'utilitzen, es produeixen o s'emmagatzemen determinades substàncies perilloses.

En un altre àmbit, pel que fa a les taxes de la Generalitat, es preveuen modificacions puntuals de determinades taxes ja existents, circumscriuint-se la creació de noves taxes a una de sola: la taxa per a l'emissió de certificacions de presentació de projectes tècnics, d'infraestructures comunes de telecomunicacions als edificis, i de butlletins o de certificats d'instal·lació. El fonament d'aquesta taxa nova –l'única que es crea– es troba en diverses disposicions estatals i autonòmiques recents sobre les infraestructures comunes de telecomunicacions.

Finalment, s'hi conté una norma que especifica el termini de prescripció en l'àmbit dels tributs propis de la mateixa Generalitat de Catalunya, amb la finalitat de clarificar l'aplicació per a aquests tributs del termini de prescripció de quatre anys, introduït a nivell de tot l'Estat per la Llei 1/1998, de 26 de febrer, de drets i garanties dels contribuents.

Deixant de banda les mesures fiscals i entrant de ple en les mesures administratives, és a dir, en el títol II d'aquest Projecte de llei, s'hi inclouen normes de reordenació de competències en matèria de medi ambient i disposicions en matèria de personal, sobre finances i patrimoni, i sobre l'empresa pública catalana.

Pel que fa al primer punt, la reordenació de competències en matèria de medi ambient, cal destacar les relatives a la distribució de competències i funcions entre els departaments de Medi Ambient, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Política Territorial i Obres Públiques. Aquesta distribució de competències i funcions requereix una norma amb rang de llei, d'acord amb el principi constitucional de reserva de llei. En el mateix sentit, es dona nova redacció a diversos preceptes de la Llei de creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, en matèria d'òrgans de Govern, de gestió i d'assessorament.

En les disposicions en matèria de personal, es procedeix a corregir, modificar i adaptar diverses situacions jurídiques puntuals relatives al règim general de la funció pública, així com a incorporar determinades previsions sobre sistemes de promoció interna i formes d'integració a diferents cossos de l'Administració de la Generalitat: agents rurals, mossos d'esquadra i advocats de la Generalitat.

En concret, pel que fa a les mesures sobre el règim general de la funció pública, cal destacar que, per tal de poder assolir l'efectiva integració de les persones amb discapacitats en l'àmbit de l'Administració pública, i tenint en compte que l'objectiu prioritari és que el 2% de la plantilla, previst en la normativa vigent, pugui ser veritablement cobert per aquestes persones, s'ha augmentat el percentatge de places reservades a les persones amb discapacitat en les ofertes d'ocupació pública des d'un 3% fins a un 5%.

Així mateix, s'amplien els supòsits de reconeixement legal de la situació de serveis especials per a aquells funcionaris que presten serveis a les ONG o bé en programes de cooperació amb governs i institucions governamentals.

Finalment, s'amplia el grau de parentiu respecte dels familiars amb incapacitat física o que requereixen una especial dedicació, per tal que els funcionaris puguin sol·licitar una reducció de la jornada, suprimint-se el requisit de la convivència entre ells.

En relació amb les mesures relatives a les finances i el patrimoni, es preveuen, d'una banda, diverses modificacions del text refós de la Llei de finances públiques, de les quals cal destacar les relatives al procediment d'atorgament de subvencions, que tenen, aquestes normes, per objecte incrementar la concurrència, la publicitat, la simplificació i el control d'aquests procediments d'atorgament de subvencions.

D'altra banda, s'introdueixen diverses modificacions en la Llei de patrimoni de la Generalitat, que fan referència, entre d'altres qüestions, a l'adquisició i arrendament d'immobles i drets reals pel sistema de contractació directa, i als contractes d'assegurances, i que tradicionalment havien format part del cos de la corresponent Llei de pressupostos i que ara es passa a la Llei d'acompanyament. També s'inclou una disposició per permetre l'agilitació i simplificació dels expedients relatius a danys produïts a tercers, que no superin les 100.000 pessetes.

En darrer terme, s'han inclòs a la Llei diverses disposicions que afecten empreses públiques de la Generalitat: l'Institut Català del Sòl, el Centre de la Propietat Forestal i l'organisme Ports de Catalunya. Cal destacar que la modificació de diversos preceptes de la Llei de creació de l'Incasol, una llei de l'any 80, té per finalitat la transformació d'aquest organisme, de l'Incasol, en una entitat de dret públic, que actua amb subjecció al dret privat, naturalesa jurídica més conforme a les activitats i funcions que aquest ens té encomanades. Pel que fa al Centre de la Propietat Forestal, la modificació ve motivada per la reordenació de competències departamentals derivada del Decret de creació i reorganització de departaments de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, Decret aprovat a finals de l'any 99. Finalment, en matèria de ports, s'introdueixen disposicions relatives al seu règim econòmic i financer, que inclouen la regulació dels preus privats que ha d'exigir Ports de la Generalitat, amb la finalitat d'evitar qualsevol situació d'inseguretat jurídica en la seva aplicació.

Aquest, senyor president, senyores i senyors diputats, és el contingut del Projecte de llei de mesures fiscals i administratives que presenta el Govern i per al qual demano la seva aprovació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Passem, ara, a la discussió de la primera esmena a la totalitat, la que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i per a la qual té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, el meu Grup votarà en contra d'aquesta Llei d'acompanyament i la meua intervenció intentarà raonar els arguments i motius de la nostra oposició. Parlo, doncs, d'arguments i motius, la qual cosa exclou completament que tinguem una posició prèviament fixada, apriorística, pel mer fet de ser oposició, d'estar a l'oposició; són esmenes de l'oposició, des de l'oposició, esmenes amb voluntat de ser Govern.

Els arguments i motivacions d'Iniciativa per Catalunya - Verds s'han confrontat des del primer dia de les discussions. Una determinada part de les nostres esmenes, les quals ja anirem veient quan s'entri en matèria, pretenen corregir o resoldre, també, compromisos o problemes intencionadament endarrerits del i pel Consell

Executiu. Aquest és un mal estil de governar, propi, sempre al meu parer, de llunyans hemisferis, i no em resisteixo..., que, en alguns casos, amb poc, poquíssim respecte al Parlament, perquè –no s'oblidi– també aquesta institució acostuma a rebre profundes desatencions per part del Govern. Ahir ho deia en el cas amb relació a la Moció presentada en el cas de l'ar Ibérica i la poca, poquíssima, nul·la responsabilitat de la Conselleria d'Indústria, del Consell Executiu; no hi torno a insistir, en absolut.

Però no és la meua intenció treure gratuïtament aquestes qüestions que sempre, al nostre entendre, són gravíssimes. Simplement –ho torno a dir– indico un mal estil de Govern. I permetin-me dir-los una cosa que em preocupa, que preocupa el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, perquè també és responsabilitat del Grup majoritari de Convergència i Unió controlar –controlar– el Govern i no només, que ja és la seva tasca obligada, donar-li suport; és també controlar-lo, perquè el Grup Parlamentari de la majoria és, primer de tot, un grup parlamentari.

No ens agrada aquesta Llei d'acompanyament, perquè en massa ocasions topa, xoca abruptament amb els nostres plantejaments programàtics en qüestions fiscals, en temes socials, en la concreció de donar suport a certs drets civils, en aspectes tan determinants relacionats, entre d'altres, amb el medi ambient. Ja ho anirem veient, senyors diputats i senyores diputades, senyor conseller, quan abordem concretament el grup d'esmenes que presentarem quan toqui.

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aquesta Llei d'acompanyament ha desaprofitat massa oportunitats que tenia per ser un instrument útil de protecció i de tutela de persones menys afavorides. Ha desaprofitat, també, aquest important moment de significativa recuperació econòmica, en la qual cosa el conjunt assalariat ha tingut una seriosa responsabilitat amb el tipus i caràcter de les seves reivindicacions, per endegar un seguit de polítiques d'ajut a la família tant a la tradicional, que és l'única en què vostès es fixen, com a la de nova planta, la que es va configurant com a expressió de la laïcitat dels comportaments socials, que vostès no atenen degudament. És a dir, aquesta Llei no representa cap variació per concretar unes orientacions de *welfare*, d'estat del benestar, que són possibles a Catalunya, pròpies, que tinguin el segell de la terra, que expressin utilitats concretes a la ciutadania. Quan arribi el moment d'anar a cada esmena concreta, ho posarem de manifest.

Però ara, en aquesta esmena a la totalitat del Projecte de llei, i molt lligat a això, m'interessa fer-los veure un seguit de consideracions molt escaients. Tots els grups compartim de manera sincera –no hi ha motius per dubtar-ne– la necessitat de més poder polític per a Catalunya i més poder econòmic per a Catalunya –més poder econòmic per a Catalunya. Per cert, no me n'estic de felicitar els recent arribats a aquest compartir més poder econòmic i polític per a Catalunya, els quals estan asseguts en una part dels bancs de la dreta; no me n'estic, doncs, de felicitar-los també a ells perquè ens dona a tots més força col·lectiva i, si més no, en hipòtesi, ens pot obrir millors possibilitats concretes.

És clar que sí: més poder econòmic per a Catalunya; però quina direcció prendran, les noves polítiques redistributives? Quina orientació d'estat del benestar aniran prenent? De trossos d'estat del benestar, vull dir. Les que estan dibuixades en aquesta Llei d'acompanyament? No. D'acord, més poder econòmic per a Catalunya, però més i millor redistribució per als sectors menys tutelats; no per mantenir els acaparaments que s'estan donant; no per seguir consolidant les velles i les noves asimetries, unes i altres mantingudes, en una part significativa, en aquesta Llei d'acompanyament, i això és així encara que ho digui en contra *Agamenón o su porquero*. Han de saber-ho, des d'ara mateix: volem, nosaltres també, més poder econòmic per a Catalunya; des de sempre ho hem dit. Però anem a discutir seriosament què farem amb aquest poder econòmic, quins sectors hem de tutelar de manera discriminada, quines polítiques de paritat hem d'endegar.

Senyores diputades i senyors diputats, l'estructura demogràfica de Catalunya és ja força alarmant. Que sigui més o menys similar a la d'Espanya i a la de la Unió Europea no és un consol, perquè les nostres responsabilitats de direcció política, de decisió política són aquí. Recordin allò que *Mal de muchos, consuelo de tontos*. És una estructura, la demogràfica, que ens diu que la població més gran de seixanta anys representa gairebé el 22%; a la Unió Europea, un punt menys. Dit segment poblacional –persones grans sovint, massa sovint, desassistides o no assistides de manera convenient en les seves necessitats bàsiques– no està ben tractat en alguns casos i, en altres, deixat de la mà de Convergència i Unió, en la part que li correspongui –he dit: no en tota la part, sinó en la part a qui li pugui correspondre. Aquesta Llei mira cap a una altra banda. Estan segurs, vostès, els diputats de la majoria, que això té alguna cosa a veure amb la doctrina social de l'Església? Tennen, ses senyories, complida informació del discurs del papa Wojtyła a Roma el darrer 1 de maig? Tinguin en compte, senyores i senyors, que cap la possibilitat que Wojtyła parlés *ex cathedra* i, amb això, incorreria en una greu irresponsabilitat.

Seguim amb els nostres raonaments. Si hem quedat que la mobilitat geogràfica pot ajudar elevat els índexs d'ocupació –ho deien ahir–, no veuen vostès que les mesures fiscals, en la part que ens correspongui, *brillan por su ausencia*? Com, aleshores, es pot afavorir la mobilitat geogràfica, el trànsit des d'un «no hi ha ocupació» fins a un «falta mà d'obra», sense mesures fiscals idònies millors per afavorir l'accés a l'habitatge? Un habitatge que, per cert, tant el nou com el de segona mà, amenaça increments astronòmics. D'aquesta manera, seguirà faltant mà d'obra en una paradoxal situació, on, d'altra banda, hi ha gran desocupació en diversos grups d'edat, especialment joves i més de quaranta-cinc anys.

Vostès, pel que es veu, no estableixen les compatibilitats i vincles entre ocupació i la resta de variables de l'estat del benestar en la part que correspon a la comunitat autònoma de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Vostès, en aquesta Llei d'acompanyament i en tota la seva gestió política administrativa, tracten aquests afers de manera inconnexa,

desvinculada i sempre d'una manera insuficient o nul·la, com si fossin retalls que no acaben de conformar un vestit. Ara tenim una ocasió per començar –per començar, no dic resoldre, perquè això són paraules majors–, per començar a fer un nou disseny, donada la nova conjuntura econòmica. La veritat, ens sembla que segueixen sent motius i raonaments per votar en contra.

També per les següents raons: en aquesta Llei no existeix un tractament afortunat amb relació a les ofertes públiques d'ocupació, a les persones discapacitades, amb caràcter finalista i separat en funció dels diversos col·lectius que l'integren. Vull dir, a l'absència de polítiques en aquesta direcció; en concret, la insuficiència de mesures de discriminació positiva orientades a la inclusió en la ciutadania que ofereix ser en un treball o en una activitat. En aquest cas concret, a la funció pública, com s'estimularan en una direcció semblant les empreses privades, si a l'Administració pública hi ha més que renúncia al respecte?

Senyores diputades i senyors diputats, observin que aquesta Llei d'acompanyament ignora també un compromís que té el Govern des de fa, si més no, tres anys. Un compromís, millor dit, un altre compromís: em refereixo a la Mesa, a la constitució de la Mesa d'Universitats; cada any ho plantejem des d'Iniciativa per Catalunya - Verds i en cada exercici la resposta és: *Si lo he dicho, no me acuerdo*. Això és gravíssim, sempre al nostre parer. Tanmateix, la cosa té la seva gràcia perquè, des d'una part dels bancs de la dreta, s'acostuma a dir coses, quan van bé, en funció de Madrid. Aquesta és una relació malaltissa i més aviat morbosa. En general, s'utilitzen quan les coses ens afavoreixen i, de ben segur, per treure els colors a Madrid. Confesso que jo també estic encomanat per aquesta epidèmia, i no puc escapar-me d'aquest particular virus de l'*I love you*. Doncs, bé, els recordo que aquesta Mesa d'Universitats existeix a Madrid, al Madrid de Ruíz Gallardón. Per què no aquí, quan està compromesa des de 1997? Per què aquesta epidèmia d'incompliments? Mesa d'Universitats que, si més no, si més no en aquesta qüestió, ens podria posar a l'alçada institucional d'Andalusia, on també existeix aquest instrument. Equivoquin-se, doncs, i compleixin el seu compromís. No apliquin la teologia del corró.

Per cert, no em resisteixo a comentar una intervenció d'ahir, quan, referint-se un servidor a la teologia del corró, va ser qualificat de leninista. No sé quina relació existeix entre aquesta qüestió i el leninisme, o el particular leninisme que se m'atribueix. Donaré en trenta segons un detall autobiogràfic. El primer que em va dir leninista va ser el senyor Creix l'any 67, a un edifici tètric, a la Via Laietana. Ahir va ser la segona vegada. És clar que la intenció no és la mateixa, però la semàntica és la mateixa, també. Per si no sabés qui era el senyor Creix, prego que el que no ho sàpiga ho consulti als més grans de la casa perquè siguin complidament informats.

En la meua opinió –i acabo, senyor president, senyores diputades i senyors diputats–, el Govern no pot veure ni en pintura que s'incrementi la densitat participativa dels subjectes socials, i és per això que hem fet una colla de plantejaments i d'esmenes amb relació a això i més en

concret a la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, si bé és cert, també, val a dir-ho, que una esmena l'hem transaccionat i jo crec que a nivell millor amb aquesta esmena, però la resta continua igual. El que existeix ara és substancialment millorable, exponencialment millorable –vull dir la Llei d'acompanyament–, però vostès no van per aquí, sabedors de la inexistència, avui per avui, d'un moviment estructurat insuficientment al cantó de la sanitat i de la salut. Al temps.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor López Bulla. La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. En nom seu, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No es preocupi el senyor López Bulla, que a mi algun diputat de Convergència també m'ha classificat com a bolxevic, o sigui que estem a la mateixa banda. Per tant, doncs, endavant les atxes, cap problema.

Estem aquí per discutir la Llei d'acompanyament dels pressupostos de l'any 2000. Lamentablement, aquesta Llei vinculada a la de pressupostos és una llei que no posa solució a una sèrie de qüestions que per a nosaltres són cabdals. Per a nosaltres, per exemple, la defensa de l'estat del benestar, començant per la unitat familiar, de la qual s'ha entrat una proposició de llei en aquest Parlament i que esperem que aviat tiri endavant, ha de tenir una repercussió a la política fiscal, i quan mirem la Llei d'acompanyament a l'apartat de mesures fiscals, veiem que queda absolutament curta, llunyana d'aquestes societats que estaven a la boca al començament de la transició d'alguns dirigents del partit d'ara a la majoria, societats nòrdiques o centreuropees, on fa anys que tenen una política fiscal i una política social de suport a les unitats familiars. És francament ridícul el nivell de desgravació que en aquests moments figura en la Llei d'acompanyament per família amb fills, i nosaltres proposàvem, precisament, tota una sèrie –després en parlarem en detall, quan entrem en la defensa de les esmenes en particular–, tota una sèrie de desgravacions per fer front a les despeses importants d'unes unitats familiars que són claus perquè són la base de la sociabilitat i de la formació de la ciutadania, no?

I temes com l'habitatge, com el nou habitatge, temes com les despeses escolars, sobretot quan encara hi ha un tram, el zero a tres anys, que no té una cobertura pública, o el tema de disminuïts i gent gran a compte de famílies que estan fent tasques de solidaritat, que si estiguéssim en un altre estat amb famílies més desestructurades haurien d'anar a càrrec directament de l'Administració –per tant, ens estan estalviant realment diners directament a l'Administració–, aquests temes, aquestes funcions socials de la família haurien d'estar primades d'una forma clara amb una política fiscal desgravatòria per a aquestes funcions socials, que, si no, recauri sobre les arques de l'Estat, és a dir, sobre

tots. I no veiem en aquesta Llei d'acompanyament cap indicatiu de canvi en profunditat d'aquesta política.

Nosaltres enteníem –i aquí és més pel que no diu que pel que diu–, que si el senyor Pujol va fer un gest preelectoral d'incrementar les pensions no contributives amb un complement degut al cost de la vida diferencial, enteníem que era un bon moment, ja que s'aprofita la Llei d'acompanyament, en fi, per col·locar de tot, doncs, hauria pogut ser un bon moment per esdevenir llei el que va ser un acte puntual electoralista, és a dir, esdevenir llei el que hauria de ser ja una cosa normal, que és que a Catalunya les pensions tinguessin un complement degut a, precisament, el cost de la vida diferencial que hi ha aquí, un cost de la vida diferencial que en molts casos és produït, precisament, per l'endèmica, la crònica manca d'inversió pública, que ens ha obligat a tenir uns serveis privatitzats i que ens impacta sobre aquest cost de la vida diferencial. No ho veiem tampoc en la Llei d'acompanyament.

A nosaltres ens preocupa també, en tercer lloc, i em sembla que aquests dies el debat està al carrer, el poder econòmic de Catalunya, la pèrdua de poder econòmic. I, a part d'una petita esmena que va sortir a l'articulat, que la vam introduir nosaltres degut a l'acord d'inversió, nosaltres creiem que era l'ocasió per fer avançar alguns retocs ja més importants a la Llei de caixes. Perquè és lamentable que en tots els altres llocs de l'Estat siguin les caixes les que escoltin i hagin d'asseure's a davant dels poders autonòmics per rebre permís o per rebre instruccions sobre en quina línia cal actuar, i aquí, a vegades, dóna la sensació que és al revés, que és la institució autonòmica que va a escoltar el que li diu determinada presidència de caixa. I, per tant, em sembla que o d'una vegada s'aborda la legislació de les caixes amb un sentit progressiu i amb un sentit nacional o l'únic poder financer que tenim, pràcticament l'única clau que tenim en aquests moments per barrar el pas al que ja s'ha anomenat la pèrdua de poder i del pes de Barcelona, podria fer aigües sense tardar. I això tampoc ho hem vist, evidentment, a part de la petita esmena que es va fer amb un acord que hi va haver a la investidura amb Esquerra Republicana en el seu moment.

Podríem parlar d'altres elements: tema d'infraestructures, etcètera. Podríem parlar d'equilibri territorial, i aquí es fa servir aquesta Llei per incloure, per exemple, la reforma de l'Incasol transformant-lo en entitat de dret públic, ens sembla que és improcedent, és a dir, té una dimensió prou important aquesta qüestió com perquè es faci entrar per la porta falsa, amb una llei d'acompanyament. Sembla que el tema, com vam denunciar l'any passat amb altres qüestions, valdria la pena que fos debatut en particular, tenint en compte l'impacte que té sobre la política de sòl i la política urbanística.

També trobem a faltar en aquesta Llei d'acompanyament una sèrie de mesures que són perfectament legítimes i legals d'incentiu a l'ús de la llengua catalana. Nosaltres hem presentat una bateria d'esmenes que van vinculades a aquesta qüestió: desgravacions per redacció de documents notariais o documents de transmissió de béns en llengua catalana, i, per tant, aquí hi hauria

una voluntat clara, és a dir, una mostra clara de si el Govern té intenció de no quedar-se purament amb una llei que després tampoc s'aplica, perquè no es fan els decrets o es retiren els decrets, sinó que ni tan sols es té la voluntat d'incentivar fiscalment que la població es llenci a l'ús social del català amb temes documentals, doncs..., són esmenes que no són noves per part d'Esquerra Republicana. Lamentablement, un any més, ens temem o ja sabem a hores d'ara que seran rebutjades pel partit del Govern amb el suport del Partit Popular.

Per tant, doncs, una llei d'acompanyament que és la definitiva, la cirera que faltava en un pastís d'uns pressupostos que la majoria minoritària de Convergència i Unió ja ha pactat amb el PP, amb un soci que aquests dies ens està il·lustrant, doncs, amb la seva política de descrèdit de les institucions basques i amb la seva política d'agressió a la unitat de la llengua catalana. Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre vot serà contrari a aquesta Llei d'acompanyament perquè no significa cap avenç en aquesta línia d'una Catalunya del benestar social, una Catalunya que doni suport a les unitats familiars, una Catalunya que sàpiga defensar els seus interessos econòmics, una Catalunya que propugni l'equilibri territorial i una Catalunya que realment es preocupi per l'ús i la difusió de la seva pròpia llengua.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Huguet. Per a la tercera esmena a la totalitat, i en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. Espasa i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en absència del conseller Mas i Gavarró, haurem de dir-li a partir d'ara «Mas i Gavarró», tenim un «Mas-Colell», per tant, fóra bo que anéssim identificant a cada un amb les seves capacitats, les seves responsabilitats i la seva cortesia parlamentària; cortesia parlamentària que a cambres molt més, almenys, grans quant a nombre de diputats i quant a competències que belluguen –m'estic referint al Congrés dels Diputats– mai succeeix que el ministre de torn no estigui present en el debat de l'esmena a la totalitat d'una llei que acaba de presentar. Però cada u és amo dels seus actes i el senyor Mas i Gavarró sabrà què està fent i què està negociant quan deixa el senyor Isidre Gavín –que segur que ho farà molt bé– tot l'encàrrec d'oposar-se a les opinions dels grups parlamentaris que han intervingut.

Què és la Llei d'acompanyament i què no és? El senyor Mas i Gavarró ens ha dit que era el tercer any que es feia aquesta Llei a Catalunya, que és una cosa que ja es feia al Congrés dels Diputats, i que només era el tercer any. He de dir –ho he de dir al començar– que aquesta vegada Convergència i Unió no s'ha excedit gaire en el nombre d'articles i de matèries incloses en la Llei d'acompanyament. I això ho saludem.

Però, de tota manera, i vist el que va passar l'any passat, hem estat buscant amb tota la capacitat que hem tingut si hi havia alguna altra esmena trampa –ara que

estem parlant de treves trampes, que desgraciadament està de moda– com la que hi va haver l'any passat i a la qual s'ha referit amb adequada èmfasi el senyor Martí Carnicer.

Però jo voldria tornar sobre la qüestió perquè es vegi què és i què no és, o què pot ser i què no hauria de ser mai una llei d'acompanyament. M'estic referint a l'esmena addicional segona de la Llei de l'any passat per a l'any 99, que era una esmena que jo qualificaria amb «traïdoria legislativa», feta pel Govern de Convergència i Unió. Una esmena que es referia a suprimir un article importantíssim de la Llei de l'empresa pública, no era titulada així, era camuflada, era amagada, parlava només d'alienació de títols de societats amb participació de la Generalitat. És a dir, ha costat trobar el camí legal per al qual s'ha fet aquella venda sense publicitat, sense subhasta, sembla que només amb objectius financers. Ha costat molt trobar aquesta referència legal, perquè es va buscar –es va buscar– la forma de camuflar una cosa tan important com era aquella. És evident que està aprovat, és evident que és Llei; també és evident que hi vam fer esmenes en contra en el seu moment.

Però jo els demanaria –crec que aquest any no n'hi ha cap d'aquestes, però estem escamats per l'any passat, senyor Mas i Gavarró– que quan facin modificacions siguin clares, siguin específiques, sapiguem –ho sàpiga la cambra– el que està votant. L'any passat probablement la cambra no sabia que estava deslegalitzant una cosa tan important com que el Parlament ha de saber abans que succeeixi que l'empresa pública catalana perd la majoria. Es pot perdre la majoria sense que el Parlament ho sàpiga.

Vist això, hem rastrejat tant com hem pogut aquesta Llei d'acompanyament i creiem que no hi han esmenes trampa aquesta vegada, però, en tot cas, ja ho veurem, senyor Mas i Gavarró –ja ho veurem. Vista l'experiència de l'any passat, un hi ha de posar una certa cautela –un hi ha de posar una certa cautela.

I què no és aquesta Llei d'acompanyament? Ho han dit els il·lustres diputats que m'han precedit, el senyor López Bulla hi ha insistit en alguns aspectes, el senyor Huguet en uns altres, jo en voldria assenyalar algun altre per no repetir-me i per complementar les seves intervencions d'alguna manera.

Aquesta Llei d'acompanyament no aprofita, per exemple, una cosa que nosaltres aportem com a esmena addicional, i és haver adequat la qüestió dels peatges a Catalunya: el fons de rescat, parlar d'una possible..., o el compromís per una llei d'autopistes a Catalunya. Era una bona ocasió, era un complement temporal a la Llei de pressupostos. Convergència i Unió no ho fa.

Podria també –nosaltres ho fem amb una esmena addicional que presentem– corregir la presència i ampliar la presència –ampliar-la en el sentit de la pluralitat de les forces polítiques presents en el Parlament– a l'empresa pública catalana. Aquesta que vostès es poden vendre sense que ho sàpiga el Parlament –aquesta mateixa que vostès es poden vendre sense que ho sàpiga el Parlament–, nosaltres voldríem ser-hi presents.

Perquè, per exemple, GISA és una empresa que en aquests moments mou uns recursos financers superiors a bastants departaments de la Generalitat. I resulta que no té..., no consolida, per una banda, i no té cap control, més que el d'*ex post* per part d'aquest Parlament.

Nosaltres creiem –i hem fet una esmena addicional en aquesta línia– que hauríem de trobar la manera consensuada que les diverses forces presents en el Parlament estiguessin també presents en els consells d'administració d'aquesta empresa pública catalana que –ho repeteixo una vegada més– vostès es poden vendre com i quan vulguin sense donar-ne compte abans al Parlament. I aquesta Llei d'acompanyament és obscura o incrementa l'obscuritat en la funció pública i en les subvencions.

A mi m'ha sorprès molt, ja en el preàmbul –quan llegia el preàmbul de la Llei i la presentació del conseller Mas i Gavarró–, que deia que aquesta Llei ve a fer més transparents, més..., a facilitar la publicitat, a facilitar el control, el necessari control de la Generalitat sobre les subvencions, quan resulta que tot és al revés. I parlant de subvencions –parlant de subvencions– hauríem d'anar molt amb compte que no trenquéssim els ous –parlant de subvencions hauríem d'anar molt amb compte que no trenquéssim els ous. I per no trencar els ous ja se sap que el millor és la palla, molta palla. Per no trencar els ous de les subvencions, la palla va molt bé. I això no ho fa –i això no ho fa– aquesta Llei d'acompanyament. Aquesta Llei d'acompanyament fa més obscures, fa més clientelars i fa més discrecionals les subvencions. És el contrari exactament del que ens ha dit el conseller Mas en presentar el Projecte de Llei.

Sobre les mesures fiscals i anant una mica seguint ràpidament la sistemàtica de la Llei, intervindrà després en el bloc d'esmenes el senyor Martí Carnicer, i ho farà amb molt més detall i amb molta més capacitat i precisió que ho pugui fer jo mateix. Però jo voldria només assenyalar en aquest moment que en les mesures fiscals vostès no aprofiten la possibilitat de millorar la progressivitat fiscal dels impostos, del tram que..., la capacitat normativa de la Generalitat podria introduir-hi, aquesta progressivitat o rebaixar l'excessiva linealitat que hi ha en un altre impost o incrementar la tributació sobre el joc.

És a dir, tot un seguit de capacitats normatives que podrien equilibrar el pes i la distribució del conjunt de la càrrega fiscal entre la ciutadania de Catalunya, evidentment, quan parlem d'equilibrar, nosaltres ho entenem en un sentit d'equilibrar-la per fer-la més homogènia i perquè no sigui tan asimètrica com és avui dia la càrrega fiscal, asimetria que vostès han pactat amb el Grup que tenen a la seva dreta, asimetria no pactada aquí, pactada al Congrés dels Diputats, però que vostès li han donat emfàtic suport en aquesta asimetria fiscal, que nosaltres voldríem corregir. I voldríem que en la part autonòmica, en el tram autonòmic, i en la mesura que poguéssim, contribuíssim a corregir aquesta asimetria fiscal que d'alguna manera els fa vostès allò que folklòricament se'n podrien dir: *las amiguitas de los ricos* –*las amiguitas de los ricos*. Però no ho han fet –no ho han fet. Han perdut aquesta oportunitat, i nos-

altres amb les nostres esmenes intentem proposar-los que ho corregeixin.

Tot un seguit de mesures administratives, de reordenació de la nova existència del Departament de Medi Ambient, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca o del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, ens semblen bé, no les hem objectat, no les hem esmenat, i creiem que aquest és exactament el paper d'aquesta Llei d'acompanyament.

En matèria de funció pública hi hem presentat esmenes i votarem en contra del Dictamen tal com està, del projecte tal com està proposat, perquè creiem que fomenta el clientelisme i l'obscuritat en la promoció i en la integració de personal als cossos de la Generalitat. Per què diem això i què és el que proposem? Nosaltres hem proposat una mesura, potser no és encertada del tot en la quantia, hem dit un deu per cent, potser..., estem disposats a discutir aquesta quantia, però no tant el concepte.

El concepte és que volem que hi hagi sempre la possibilitat que en la integració de cossos o en la promoció interna això no representi que es fa només per la via dels funcionaris, ja dins –dels funcionaris o dels interns– de l'Administració de la Generalitat. Aquesta és una fórmula, és una via directa i indirecta que ha utilitzat repetidament Convergència i Unió. Sembla que enfront dels mèrits, enfront de la meritocràcia i de l'oposició i de la lliure concurrència es prefereix la fidelitat de la boina quadribarrada. Massa vegades es fa això de forma directa o indirecta, i en aquest Projecte de Llei hi torna a ser.

Per això nosaltres hem fet esmenes en aquest sentit de limitar el nombre de places que poden ser ocupades per torns tancats de promoció interna o obrir sempre a persones vinents de l'exterior la integració en els cossos nous que es puguin crear dins de la Generalitat. Tancar en el possible una visió endogàmica, només endogàmica, de promoció interna dins de la Generalitat, dels seus propis funcionaris.

I respecte a les subvencions, com deia abans, aquí hem de ser molt curosos. Nosaltres hem vist que el que fa el Projecte de Llei és una sistemàtica reducció de criteris i requisits per assegurar publicitat, per assegurar control i per assegurar vigilància per part de la Generalitat sobre aquestes subvencions. Després en el debat més concret de cada una de les esmenes, ens hi estendrem una mica més, però tots els incisos, ampliat o modificats pel Projecte de Llei, vénen a portar a això: menys publicitat, menys..., escurcen els terminis de revocació, dilueixen les obligacions del subvencionat per rebre la subvenció o per ser inspeccionat, o la possibilitat de revocar-li aquella subvenció perquè es marca fins i tot un límit perquè no es pugui produir aquella revocació i, en una esmena ja clamorosa, concretament l'esmena, la nostra esmena 80, que suprimim, el criteri que la subvenció es pot donar no per raó de l'objecte, sinó també per raó del subjecte. Que és una cosa que potser se'ns explicarà què vol dir exactament, però que llegida fredament sobre el paper sembla el monument màxim a la discrecionalitat per part del concedent de la subvenció.

Tenim també una esmena específica –l'he citada abans però m'hi voldria tornar a referir– sobre l'empresa pública catalana i la necessitat de pluralitat en els seus consells d'administració, sobretot pensant en el volum que estan agafant algunes d'elles, i molt concretament estem pensant en GISA, encara que n'hi han d'altres, però especialment en el cas de GISA.

Sobre la modificació administrativa de l'Incasol no hi hem fet esmenes però som sensibles a les esmenes que han fet Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, i els donarem suport, no tant perquè no estiguem d'acord amb la filosofia de transformar l'Institut de dret públic a dret privat, sinó perquè això s'hauria de fer, o en el futur quan es faci, s'ha de fer amb ens de nova creació. Fer-ho ara amb ja, quan porta uns anys *in itinere*, de desenvolupament de les seves tasques, amb tot un personal que ja està dins, amb unes condicions i amb unes expectatives funcionaries de manteniment en aquest mateix Institut, provoca una tensió segurament innecessària en els mateixos funcionaris. Nosaltres *ad futurum* estaríem d'acord en aquesta proposta, però no ens sembla bé pel que representa de sotrac en la situació actual i en les expectatives legítimes que poguéssim tindre el personal i els funcionaris que treballaven en aquest Institut.

Nosaltres no hi donarem suport, ens abstindrem tot i que estem d'acord amb l'esperit de les esmenes d'Esquerra Republicana quan fan referència al tema de la Llei de caixes. És un tema molt important, però per això mateix, que és important, nosaltres creiem que hauríem de fer un debat i una proposta política singularitzada sobre la Llei de caixes, no aprofitar la Llei d'acompanyament, ens sembla bé políticament per marcar, per donar un senyal d'alerta de la posició política d'Esquerra Republicana en aquest tema. Nosaltres, en bona mesura, la compartim, però creiem que no és..., la precipitació i el constrenyiment que representen les esmenes addicionals, les esmenes a una llei d'acompanyament, creiem que no és el lloc més adequat, i per això no les votarem.

I, senyor president, veig que se m'acaba el temps, em reservo algun argument més que tenia sobre el paper d'aquesta Llei i les intencions polítiques de Convergència i Unió en presentar el Projecte en el debat d'esmenes, que anuncio que el nostre Grup farà en dos blocs, i deixarà per a una intervenció puntual una tercera esmena sobre autopistes, que defensarà el senyor Nadal.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició sobre les esmenes a la totalitat té la paraula, pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president; senyors diputades, senyors diputats. Des de ja fa alguns anys, bastants anys, quan veiem el Projecte de Llei de pressupostos, després que s'aprovi el Projecte de Llei de pressupostos –en aquest cas ja s'ha aprovat el Projecte de Llei de pressupostos, on s'han inclòs esmenes, en aquest cas esmenes del Grup Popular i esmenes de Convergència

i Unió–, veiem el Projecte de Llei, en aquest cas, de mesures fiscals i d'adaptació a l'euro; és a dir, el Projecte de Llei d'acompanyament dels pressupostos.

Nosaltres ens posicionem respecte a aquest Projecte de Llei presentat pel Govern, hi hem presentat esmenes que després en farem la defensa, però, en tot cas, ens posicionem davant les esmenes a la totalitat que han presentat tres grups de la cambra: Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya - Verds i Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I hem escoltat atentament l'exposició que han fet cadascun dels diputats que m'han precedit, i que han defensat aquestes esmenes a la totalitat. I ens ha xocat algun aspecte, no?, quan es parla que a la llei d'acompanyament no se li han de –i em permetran l'expressió– no se li han de colar algunes coses perquè es podrien fer a través d'una llei.

Home, jo voldria recordar l'any 1991, que al Congrés dels Diputats el que es va crear per Llei d'acompanyament; es va crear l'Agència Tributària, ni més ni menys. L'any 1991 es va crear l'Agència Tributària per Llei d'acompanyament, quasi re. Llavors, està clar, quan es planteja i es diu: segons quines coses no les hem de ficar a la llei d'acompanyament, pensin el que s'ha fet, no en aquesta cambra, però sí el que han fet els que diuen que no s'han de colar coses per llei d'acompanyament.

Però, en tot cas, centrant-nos, també, no solament en el que ha estat l'exposició per part de diferents diputats, sinó també en l'exposició de l'honorable conseller d'Economia i Finances, i anant al que són els dos blocs que al seu debat hi ha fet referència, no?: el bloc de les mesures fiscals i el bloc de les mesures administratives.

Nosaltres estem d'acord, a grans trets, amb el que són les mesures fiscals. Creiem que el que és l'increment del que són els ajuts a les famílies amb nous fills, el que són també matisacions pel que és el còmput del nombre de fills, és a dir, quant a si són adopcions o no són adopcions, o quant a si són fills que provenen d'un dels membres de la parella, creiem que és important poder-ho matisar amb llei d'acompanyament, perquè –en tot cas– l'esperit de la llei d'acompanyament –i aquí sí que coincidírem– ha de ser fer modificacions puntuals al que són les lleis aprovades en el mateix Parlament, en aquest cas, de Catalunya.

Unes deduccions que nosaltres celebrem –i torno a recuperar el discurs que feia ara fa uns minuts–, unes deduccions que celebrem que s'hagin fet en el tram del que és l'impost sobre la renda de les persones físiques, en el tram autonòmic; com també el que és l'obtenció de la base liquidable d'alguns tributs cedits per part de l'Estat a les comunitats autònomes... Manifestar el que és una preocupació, en tot cas entenem –i així ens consta– que la mateixa Agència Catalana de l'Aigua ha fet acords amb les entitats municipalistes i amb les entitats locals que tenen deutes encara pel que és l'antic cànon de sanejament i el que és el cànon d'infraestructura hidràulica, perquè d'alguna manera hem allargat –o hi ha la possibilitat– d'allargar aquest deute. Tinguem en compte que algun deute, alguns dels deutes –sobretot per a sanejament– es van arribar a condonar; això ens consta. Però que, en tot cas, estem preocupats no pel

deute, sinó pel mateix..., no pels deutes concrets de les entitats locals, sinó pel mateix deute que avui ha d'absorbir i ha absorbit l'Agència Catalana de l'Aigua.

Estem d'acord amb el que són les modificacions puntuals a la Llei de protecció civil de Catalunya, i al que són també –i n'ha fet referència el conseller– les taxes i preus públics, concretament en aquells cànons –i també hi ha fet una referència– al que és el mateix cànon d'infraestructura hidràulica que nosaltres celebrem, que ara que ja és una taxa no hagi sofert un increment respecte a l'any 1999.

I així, també, com l'adaptació a tots els..., tot el que són els terminis de prescripció a quatre anys en els tributs propis de la Generalitat, que podia portar alguna que altra problemàtica.

Pel que fa a les mesures administratives –i acabo en un minut senyor president–, pel que fa a les reordenacions, tant en matèria de medi ambient de l'Agència Catalana de l'Aigua, nosaltres hem presentat una esmena –després ja en faré una referència–; també hem presentat esmenes pel que fa a la reserva de places, i n'hem parlat també en el mateix text articulat que ens ha precedit en aquest debat. Estem d'acord amb el que és la promoció interna dels funcionaris del cos d'agents rurals –tema que ja s'entenia o que es veia quasi com a endèmic–, és a dir, una reivindicació permanent del cos d'agents rurals, que finalment també han passat al que és l'organització del mateix Departament d'Interior de la Generalitat.

I pel que fa a les modificacions del text refós en la Llei de finances públiques de Catalunya, també hem presentat algunes esmenes parcials que després en faré referència.

I acabo, senyor president, fent una última referència al que és la Llei de ports. La Llei de ports va tindre una primera modificació a la llei d'acompanyament de l'any 1998; una vegada aprovada ja, vam haver de fer una modificació, puntual, a la Llei de ports. L'any 1999 hem hagut de fer una altra modificació puntual, de l'any passat, concretament el desembre de l'any 1998, per al pressupost del 1999. I ara, a l'any 2000, ens veiem abocats a fer una altra modificació, en aquest cas pel que fa referència a les tarifes. Però creiem que no s'ha acabat aquí, i els volem fer un advertiment, i, a la vegada, un oferiment pel que fa al tema de ports. Continua havent problemàtica dins de l'organització del que és tot el tema de ports de la Generalitat, i els oferim que d'una vegada per totes potser portin una modificació de la llei, d'una vegada per totes, i no ens trobem, any darrere any, que hàgim de fer modificacions puntuals a la mateixa Llei de ports; o, en tot cas, vostès s'hauran de plantejar si qui hi ha al front del que és Ports de la Generalitat ha fet la tasca i ha desenvolupat la tasca que li manava la mateixa Llei. Fa dos anys i encara no tenim la plantilla, i això té alguna responsabilitat.

I si vam cometre errades en el que és el text aprovat per aquesta cambra, en quines havien de ser les funcions de l'empresa Ports de la Generalitat, creiem –els ho oferim, però a la vegada també els ho recordem– que no podem continuar, any darrere any, amb modificacions

puntuals, i el que sí que els oferim és que, d'una vegada per totes, potser portin una modificació del conjunt de la Llei, que podríem estar-hi d'acord i podríem debatre entre tots plegats.

Per tant, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres després farem la defensa de les esmenes parcials, però en tot cas anunciem el vot contrari a les esmenes a la totalitat que han presentat diferents grups al que és la Llei d'acompanyament d'aquests pressupostos de l'any 2000.

Gràcies senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Per explicar el posicionament del meu Grup respecte d'aquestes esmenes a la totalitat –que ja avanço, com és lògic, que en nom del meu Grup demanaré el seu rebuig per tal que puguem debatre amb posterioritat les esmenes parcials d'aquesta Llei.

La veritat és que fer un torn en contra de les esmenes a la totalitat d'una llei com aquesta és relativament difícil, tenint en compte que la llei d'acompanyament –que és com vulgarment coneixem aquesta Llei–, de fet, a part que té uns blocs concrets força coneguts –el de fiscalitat, mesures administratives, personal, etcètera–, és tal com tothom coneix i s'ha estat explicant aquests darrers minuts, la incorporació d'algunes petites modificacions, adaptacions, millores, actualitzacions de molt diversos aspectes, de molt diverses temàtiques.

Per tant, la Llei tota ella de fet no té un conjunt, una coherència global com a text legislatiu. Aquest mateix motiu fa que sigui difícil fer un torn a la totalitat dels diferents aspectes que toca la Llei –perquè són molts i molt diversos, i moltes vegades puntuals–, però encara hi ha un altre motiu que ho fa més difícil, i és un altre dels principals arguments, no un dels principals, però un important argument per a nosaltres, que ens fa tenir clar que hem de votar en contra de les esmenes a la totalitat, i és el següent motiu. Amb tota la diversa complexitat d'aspectes que tracta aquesta llei d'acompanyament, en la immensa majoria de casos molts d'aquests temes han estat esmenats per un sol grup parlamentari i no pas pels altres. És a dir –i parlo globalment–, per exemple, en el tema de ports només hi ha esmenes d'Esquerra Republicana; per exemple, en el cas del cànon de l'aigua, només hi ha esmenes d'Iniciativa, i molts altres exemples que els podria dir...; en el tema de peatges només hi ha esmenes dels socialistes.

Per tant, al darrere de les esmenes a la totalitat, jo crec que es desprèn com a conseqüència d'això que no hi ha una gran oposició frontal al conjunt de la Llei, sinó que hi ha, en funció del grup parlamentari, una oposició a una part concreta o específica de la Llei.

Com que tothom ha fet referència que s'aprofundirà en les esmenes parcials, el nostre Grup defensa clarament

que les esmenes a la totalitat les hem de votar en contra i aprofundir en els aspectes concrets. Perquè en els aspectes concrets també trobem proximitats i coincidències, i em satisfà no només el to dels diputats que han presentat les esmenes, sinó la sinceritat o la transparència amb què han manifestat la posició del seu Grup, en el sentit que en algun d'aquests aspectes de la Llei, en algun dels aspectes concrets de la Llei, la seva posició era una posició favorable o reticent d'una manera relativa...

El president

El senyor diputat constata una evidència, i és que hi ha molt soroll; ell en diu de fons però per a mi quasi és de forma. Té la paraula..., i agrairia que abaixéssim el to, si us plau.

El Sr. Gavín i Valls

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Continuo amb l'explicació. Per tant, doncs, acords també en molts dels aspectes puntuals de la Llei. Jo deia que agraija el to i la franquesa d'algun dels grups parlamentaris que han expressat que hi ha aspectes de la Llei –i fins i tot s'ha fet comparació amb lleis anteriors–, doncs, que els satisfan. S'ha parlat que en aquesta Llei no hi ha esmenes trampa, o no hi ha articles trampa –m'imagino jo–, és una constatació positiva. S'ha parlat d'alguna transacció que espero que podrem fer, de fet ja hi ha un acord amb tots els grups parlamentaris que han presentat esmenes a aquesta qüestió: el tema de l'ordenació sanitària, que abraça diferents esmenes de diferents grups parlamentaris, i, per tant, es millora un dels aspectes, doncs, que puntualment ha estat criticat; s'ha dit que en algun aspecte, per exemple, el portaveu del Grup Socialista, amb la filosofia de la transformació de la naturalesa jurídica de l'Incasol no hi està en contra, sinó en alguns aspectes concrets... Tindrem després l'oportunitat, senyor Espasa, que jo li pugui explicar que les temences que vostès tenen –raonables i legítimes– jo crec que són temences que van més enllà de la realitat del text, intentaré convèncer-lo que aquest procés dona totes les garanties als treballadors de l'Incasol, per exemple, doncs, respecte de la seva situació.

Per tant, molt clarament, aquestes esmenes a la totalitat entenem que han d'estar rebutjades. S'ha fet referència a tots aquests aspectes concrets, que s'hi aprofundiria després de les esmenes puntuals, i, per tant, pertocaria aprofundir en aquesta qüestió de les esmenes puntuals.

Malgrat tot, hi ha algun altre motiu –que m'agradarà explicar molt puntualment i molt ràpidament. En aquells terrenys en els que s'ha fet un torn d'oposició al Projecte de llei, hi ha hagut –ja ho he dit–, en alguns aspectes puntuals, esmenes concretes –gairebé sempre han fet referència a quan discutirem les esmenes puntuals, aquí i hi aprofundirem–, per tant, jo també no seré explícit en la majoria d'aspectes concrets que s'han dit aquí, però en la immensa majoria de casos s'ha fet referència a un posicionament global, i el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, per exemple, ens ha dit: escolti'm, no venim aquí amb una actitud apriorística,

sinó amb arguments i motius, però fonamentalment ens planteja discrepàncies de motiu ideològic, de motiu de posicionament polític... (*Un diputat diu: «Ideològic, no.»*); en molts aspectes de posicionament ben polític com, per exemple, en el tema de l'IRPF, en el tema de la fiscalitat o de qüestions d'aquestes.

A veure, és molt lògic que, entre el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup de Convergència i Unió, hi hagi unes diferències de posicionament polític que justifiquin –potser sí, jo crec que segons com no, però–, que puguin justificar plenament la presentació de l'esmena a la totalitat. Ha dit, en canvi, ha fet un posicionament, que el nostre Grup està satisfet que es faci, i que no és nou del seu Grup Parlamentari –ja ho reconec–, que en aspectes profunds també..., per exemple, ha dit: «més poder per a Catalunya, més diners per a Catalunya», que vostès també hi estan d'acord; ens complau, és bo que sigui així i és cert que al final hem aconseguit que hi hagi una certa unanimitat en aquest terreny; ja ho dic, no per la seva part, que, des de fa molt de temps, ja defensen aquests plantejaments.

S'han fet crítiques a alguns aspectes que, sincerament, senyors diputats, jo crec que no són crítiques raonables a la Llei per justificar el seu retorn. S'ha dit: s'hauria d'anar més enllà amb els ajuts a la família, amb determinats ajuts, subvencions... Escolti'm, si precisament una de les grans novetats de la Llei, una de les novetats més importants, la prioritat que el Govern tria quan regula, quan exerceix la seva capacitat normativa respecte del 15% de l'IRPF que té traspassat, és precisament els ajuts a la família. I la variació que proposa no és una variació petita, ni molt menys: és una variació important, és una variació que duplica l'ajut que hi ha per naixement de fills; per tant, en tot cas, en aquest terreny, en el terreny de l'ajuda a la família, a veure, si alguna prioritat ha fet el Govern és aquesta.

Hi ha altres esmenes que li demanen altres prioritats, moltes altres prioritats, o anar més enllà, fins i tot, en aquest terreny. I quan parlem de la part fiscal i hi aprofundim, hauré d'explicar, i explicaré, com també passa quan hem discutit l'estat d'ingressos i despeses, o l'articulat dels pressupostos..., però en aquest cas també passa: s'ha volgut anar tan enllà en alguns posicionaments d'algunes esmenes dels grups de l'oposició com si aquest 15% del tram de l'IRPF, que és on tenim capacitat normativa..., doncs, com si la possibilitat de tenir capacitat normativa en aquest 15% ens fes utilitzar aquesta capacitat normativa per resoldre absolutament i intervenir absolutament i proposar mesures absolutament en tots aquells aspectes en què es podria fer actuacions més enllà de les que hi són, i el nostre Grup també podria estar d'acord, fins i tot, amb algunes d'elles. Però quan es fa això, de la mateixa manera que quan es presenten esmenes a l'estat d'ingressos i de despeses, fins al punt de crear, segons el nostre punt de vista, un equilibri entre la necessitat de destinar recursos a determinats aspectes de l'acció de Govern i les peticions que es fan globalment –evidentment molt superiors pels grups de l'oposició–, també, en aquest cas, voler arribar a abastar tot l'abastable i més en el tram del 15% que ens és particular respecte de la capacitat normativa, produiria un buit en els ingressos de la

Generalitat –en aquest cas, en els ingressos– tan gran que produiria un desequilibri pressupostari insostenible per al Govern.

Per tant, senyor president, per tots aquests motius, acord en molts aspectes o en alguns aspectes de la Llei, qüestionament d'alguns aspectes particulars de la Llei, però d'una manera molt diferenciada els uns respecte dels altres –la majoria d'aspectes esmenats, ja ho he dit, són esmenats per un grup parlamentari i no pels altres; n'he posat diversos exemples–; perquè aquesta Llei és coherent amb tota la Llei de pressupostos i amb l'acció de Govern, no podria ser d'una altra manera; perquè adapta, millora i modernitza en alguns aspectes, que ja s'ha dit, que hi ha un acord respecte de la reestructuració que hi ha hagut al Govern de la Generalitat en determinats aspectes: agents rurals, Agència Catalana de l'Aigua; modernitza, en alguns aspectes, el mateix funcionament de l'Administració –veurem algunes esmenes que s'accepten on, per exemple..., i altres que no, que formen part del text de la Llei, com, per exemple, que els danys a tercers menors de 100.000 pessetes s'agilitzi el seu mecanisme–, i perquè conté elements substancials importantíssims amb els quals nosaltres estem d'acord, com, per exemple, en la part fiscal, aprofundir, donar suport en l'ajut a les famílies; donar suport, també, a compaginar la vida laboral i familiar fins al punt, per exemple, d'aquest increment, de duplicar l'ajut al naixement de fills, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes.

Ho farem, a més –i ja acabo–, perquè aquests arguments que jo els dono no són arguments només subjectius o només arguments polítics. Miri, de tots els articles que té aquesta Llei –que té aproximadament uns 30 articles–, n'hi ha dotze que no tenen cap esmena de cap grup parlamentari i n'hi ha deu que tenen una sola esmena d'un sol grup parlamentari. Per tant, argument objectiu i no polític. I encara li'n diré un altre, a banda dels arguments que han estat exposats per part dels grups esmenants, amb els quals afirmaven estar d'acord en alguns dels aspectes de la Llei: en aquest Projecte de Llei es crea una sola taxa nova, per part del Govern de la Generalitat; doncs, bé, la creació d'una taxa nova, que podria ser, aparentment, objecte de discrepàncies, la creació d'una sola taxa –només es crea una taxa nova en aquest Projecte de Llei– no té absolutament cap esmena de cap grup parlamentari.

Per tant, senyores i senyors diputats, per uns arguments que a mi em semblen clarament objectius, per altres arguments de tipus polític –respecte a les discrepàncies, amb tota certesa hi aprofundirem en les esmenes parcials–, el nostre Grup votarà plenament convençut en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Voldria preguntar als tres grups esmenants a la totalitat si tenen inconvenient que fem una única votació. *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, ho farem així. Per tant, ara posem a votació totes les esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat han sigut rebutjades per 66 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Seguim, ara, amb el debat a les esmenes a l'articulat. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el senyor Josep Lluís López Bulla, per defensar les seves esmenes. *(Remor de veus.)*

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, les nostres esmenes s'orienten a afavorir les famílies... *(Remor de veus.)*

El president

Senyors diputats... Esperis's... Els prego silenci.

El Sr. López Bulla

...amb el benentès que estem parlant tant de la família tradicional com d'aquella de la unió de parelles estables, que va definir la llei al seu dia. Tal com ha dit el senyor Gavín, que després aprofundirem en el debat, confio que el mateix senyor Gavín contesti per què aquesta unió de parelles estables no es veu afavorida en tot allò que fa referència al tractament fiscal per a l'acollida i adopció de fills, que és un fenomen solidari, social, de grans proporcions al món d'avui dia, i també per què no està afavorida a l'impost d'associacions i donacions a les parelles estables, sempre segons i seguint la Llei 10/98.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En allò que es refereix a l'adopció i acollida de fills o al naixement de fills dintre de les *dues* tipologies de família, de les dues, es tracta de veure que, en un cas, estem davant d'una qüestió de sentiments solidaris, però també... *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Esperi, perdoni, perdoni, senyor López Bulla, esperi un moment, si us plau, perquè hi ha molta remor de veus. *(Pausa.)* Gràcies, pot seguir.

El Sr. López Bulla

Segurament és el sentiment de la desfeta del partit d'ahir a la nit... *(Rialles.)*

En el capítol segon, en l'esmena 42, que enllaça amb la 92, considerem que el fet d'excloure les aigües minerals i termals de la Llei 6/99, d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua, és una gran incoherència. Diem això perquè no té sentit que, d'una banda, el Govern es comprometí, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, a determinar els balanços hídrics de les conques per tal de poder complir els principis que es descriuen a la LOGTA i, al mateix temps, es proposi un tractament especial a les aigües minerals, mineromedicinals, etcètera, com si no formessin part de les aigües d'una conca. Nosaltres creiem que, a l'hora de fer els balanços, s'han de considerar totes –totes– les masses d'aigua, totes, les més superficials i les més antigues, les

quals, tot i que tenen un recorregut més lent dins del cicle de l'aigua, també en formen part. I entenem que una de les idees que es desprèn de la LOGTA és, precisament, que tot el cicle de l'aigua s'ha de gestionar globalment; a més a més, aquest era un dels principis, compartits per tothom, quan es va aprovar aquesta important Llei el 1999.

En el capítol segon, ens proposem avançar *piano piano* i de manera ferma perquè l'any 2004 el 5% de les plantilles, com a mínim, tinguin persones discapacitades, en els termes que diu l'esmena. És una qüestió solidària, però també de la necessitat d'enfortir les polítiques d'estat del benestar, d'inclusió al mercat laboral de persones que tenen savieses i coneixement amb relació a les diverses disciplines del treball i de l'activitat, especialment quan, avui dia, la innovació tecnològica no solament ho permet, sense restriccions, sinó que ho garanteix plenament. Ens referim a collectius i a disposicions que estableix el Decret legislatiu 1/97 i també el cinquè conveni únic del personal laboral de la Generalitat.

En una altra direcció, proposem que funcionaris i laborals, educadors socials, que siguin graduats socials o diplomats universitaris, s'integrin en el cos de diplomats, grup d'educadors socials, i aquells que no ho siguin que puguin disposar de deu anys per treure la corresponent titulació.

També al capítol dos, a l'esmena 65, que es refereix al personal funcionari de les universitats públiques, recordo el que s'ha dit abans, a la primera intervenció per part meua, i és: fer complir allò que està pendent de l'any 1997, és a dir, la mesa d'universitats aquí, a Catalunya.

I, finalment, senyores i senyors diputats, les esmenes 101 i 104 –la 115 ja he dit abans que ha estat transaccionada– es refereixen a la modificació de la Llei 15/90, d'ordenació sanitària de Catalunya. La proposta, les propostes tracten d'un nou organigrama que modificaria diversos articles de l'esmentada Llei d'ordenació sanitària que fan referència a l'arquitectura representativa, al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, al Consell Català de la Salut, etcètera, etcètera. En realitat, el que estem proposant és que el moviment associatiu del món de la sanitat tingui capacitat, més capacitat de representació en aquesta bastimentada institucional.

Moltes gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. Les següents esmenes corresponen al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. En nom del Grup, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, per defensar les esmenes que fan referència al bloc de la fiscalitat, que, per tant, són fins a la número 31, del nostre Grup, eh?

Senyor Gavín, si vol un motiu d'esmena de retorn global, escolti, només cal que es miri les esmenes de la fiscalitat. Tenim un model fiscal diferent: vostès fan un tipus de propostes fiscals, nosaltres les fem diferents. I les fem diferents –com intentaré en aquest moment mostrar-li i comentar-li– de forma prou important.

En tot cas, vagi per endavant que la nostra és una proposta que vol ser equilibrada; per tant, fem una proposta fiscal que parla de reduccions d'alguns impostos i parla d'incrementos d'alguns altres. Pensem que és possible reduir la pressió fiscal derivada de l'IRPF i derivada de l'impost de transmissions, però en canvi creiem que s'ha d'incrementar la pressió fiscal en patrimoni i en joc. És la nostra opció, una opció que pretenem i volem i entenem que és molt més equilibrada que la que plantegen vostès, que és una opció..., deixi-m'ho dir d'alguna manera, d'entrada..., «poc valenta» des del punt de vista fiscal. Vostès no fan excessius canvis, no s'atreveixen a plantejar els criteris del que hauria de ser una política fiscal alternativa, una política fiscal diferencial, que ens permetés veure que a Catalunya la Generalitat té un model fiscal propi, un model fiscal diferent d'altres entitats. Miri, i per prova un botó: mirin, per exemple, l'aplicació que vostès fan de l'IRPF.

Senyor Gavín, suposo que vostè s'haurà mirat, per exemple, les deduccions que en el concepte de la quota complementària de l'IRPF fan altres comunitats autònomes. La Generalitat en té una de sola: la derivada de la reducció pel naixement o adopció de fills, per cert, amb algun problema tècnic, que en tot cas intentem resoldre amb la nostra primera esmena, la que porta el número 7, on podria quedar clar que l'adopció tingués algun problema; però, en tot cas, entenem que aquest sí que és un problema tècnic, que no és un problema de filosofia. Però, en canvi, vostès adopten aquest any una mesura equivalent, una mesura idèntica de la que nosaltres els proposàvem l'any passat: incrementar la deducció per naixement de fills fins a 50.000 pessetes. Ens sembla perfecte. Haurà vist que nosaltres no li hem presentat cap esmena. Per què? Perquè vostès el que fan en aquest moment és traslladar una mesura que hi havia l'any passat en les propostes del Grup Socialista, la qual cosa ens sembla perfecta, i, com veu vostè, som coherents, som equilibrats, intentem ser suficientment responsables, i quan una mesura ens sembla bé no tenim cap necessitat de plantejar-li cap tipus d'esmena, com és en el cas de la deducció per a l'impost de l'IRPF.

Ara, és clar, al costat... Vostè diu, ha dit, una mica, per rebutjar els plantejaments generals que ha fet el senyor Espasa abans: «És que això de l'IRPF no dona per tant», que és una quota molt minsa i que no podem aplicar i intentar resoldre aquí tots els problemes que té el país. Diríem, des del punt de vista retòric que té raó, però en qualsevol cas la pràctica és una altra. La Comunitat Valenciana aplica set tipus de deduccions en l'IRPF: des de temes de fills, de minusvàlids, de primer habitatge, de tipus ecològic... Les Illes Balears n'hi posen cinc. Castellà-Lleó n'hi posa cinc més. Escolti, si els altres ho fan, per què no ho podem fer nosaltres? Per tant, no em digui l'excusa que la bossa de l'IRPF és una bossa que no permet anar més enllà, perquè, a més a

més, sabem que en termes de pessetes per habitant l'aportació de l'IRPF que fa Catalunya és de les més elevades. Per tant, és perfectament possible plantejar-se alternatives diferents en les deduccions, alternatives diferents. I per això nosaltres, en les nostres esmenes, li proposem reflexionar sobre la possibilitat de tres alternatives que, a més a més, impulsin sectors o que tenen necessitats, o sectors que formen part del que entenem que s'ha d'impulsar des del Govern de la Generalitat. Per tant, els diem: escolti, per què no promocionem l'habitatge entre la gent jove? Per què no facilitem l'accés a l'habitatge a la gent jove? Portem-li una deducció que permeti que la quota de la gent jove..., quan accedeixi a un nou habitatge, tingui més facilitats. O per què no ampliem la protecció a la gent gran? O per què no promocionem l'adquisició de llibres? No, doni'm raons, més enllà del simple balanç econòmic, de per què no es poden tirar endavant aquest tipus de qüestions. Perquè, si fem balanç econòmic, nosaltres ja li donem la solució amb les nostres esmenes, i, escolti, és cert que això implicarà un cost fiscal, perquè això vol dir una reducció d'ingressos, i és cert, però, en tot cas, plantejem-nos si val la pena aquesta deducció per assolir increments amb altres elements.

Però deixi'm donar-li un argument polític addicional en aquests temes: després de reivindicar la capacitat normativa, no ens podem quedar com la comunitat que fa menys ús d'aquesta capacitat normativa. Després de reivindicar la capacitat normativa sobre els elements fiscals –i vostè sap que aquesta és una proposta amb la qual el nostre Grup hi ha estat sempre d'acord–, no ens podem quedar ara a la cua, dient: volem el dret, però som incapaços d'exercir-lo, no tenim capacitat, des del punt de vista polític, d'exercir-lo, perquè no tenim la valentia de plantejar propostes fiscals diferents, propostes fiscals alternatives.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, com li deia, això proposem equilibrar-ho amb altres mesures fiscals. Per exemple, a nosaltres ens semblaria coherent equilibrar això incrementant un 10% l'impost del patrimoni. L'impost del patrimoni és, avui per avui, l'impost amb una incidència fiscal relativament baixa, és un impost que no significa una recaptació important i que afecta, diríem, un reduït grup de persones, que són a més a més les que, per la mateixa definició de l'impost, tenen una capacitat econòmica més elevada. No reclamem res exagerat. És un impost que, a més a més, porta bastants anys sense cap modificació. Per tant, plantejar en aquest moment incrementar que els patrimonis més importants de Catalunya poguessin contribuir una miqueta, una miqueta més, del que contribueixen a les despeses generals estaria bé.

O els diem: l'impost de transmissions, que vostès van incrementar el 7% fa un parell d'anys, escolti, fem un tractament una mica més equilibrat, fem un tractament una mica més progressiu. Pensem que aquelles persones que han d'accedir a un habitatge de dimensions econòmiques baixes, que no poden, perquè no tenen capacitat de comprar un habitatge perquè els seus recursos són limitats, home, també puguin tindre una certa prima. Per què no plantejem que aquestes persones, en comptes de pagar el 7% puguin pagar el 6, o, en

tot cas, plantejem un escalat que permeti redistribuir d'una forma una mica més progressiva el que és l'impost de transmissions? *(Remor de veus.)*

O per què no ens plantejem incrementar l'impost del joc? Tots estem d'acord que el joc, per una banda, és un sector econòmic important, però per altra banda també està produint determinades distorsions en la vida familiar que a vostès tant els preocupa. Per què no incrementem la tributació del joc? Per què la tributació del joc porta anys i anys sense tocar-se? Per què no som capaços de posar a l'hora els tipus de l'increment del joc? Expliqui'ns-ho. Nosaltres, el que els proposem, ho repeteixo, és un model fiscal diferent, un model fiscal pel qual, sense incrementar la pressió fiscal –en això sí que estariem d'acord amb vostès, que no és necessari, ni és bo, ni és positiu incrementar la pressió fiscal–, sense incrementar la pressió fiscal, ho repeteixo, portéssim a una distribució dels impostos, una distribució de les aportacions que els ciutadans fan a la hisenda pública de la Generalitat, que fos...

El president

Senyores i senyors diputats, els prego silenci, si us plau.

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo, senyor president. En tot cas, per repetir aquestes darreres paraules: un model fiscal diferent, senyors del Govern, un model fiscal diferent, senyor Gavín, que ens porti a una distribució de la càrrega fiscal que sigui més justa i equilibrada; no necessàriament inferior, perquè ens sembla que segurament no és el moment de plantejar-ho i, a més a més, no és el moment de plantejar-ho des d'una hisenda com la Generalitat, que té suficients problemes econòmics com perquè, en aquest moment, plantejar una reducció important de la pressió fiscal no sigui plantejable. Però, en canvi, sí que ens podem plantejar una redistribució diferent, que, ho repeteixo, sigui molt més justa i molt més equitativa per als ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Salutació al president del Govern basc, Sr. Juan José Ibarretxe

Senyores diputades, senyors diputats, em plau comunicar-los que es troba entre nosaltres, a la tribuna de convidats, el *lehendakari* d'Euskadi, l'excel·lentíssim senyor Juan José Ibarretxe, a qui dono, en nom de tots vostès, la benvinguda institucional. Benvingut, senyor Ibarretxe.

(Els membres de la Mesa i nombrosos diputats s'aixequen i aplaudeixen.)

El president

Moltes gràcies... *(Persisteixen nombrosos aplaudiments. Veus de «Gora Euskadi!» i «Gora!»)* Perdó...

Vostès han comès una irregularitat en aquests moments, vostès han comès una irregularitat en aquests moments, i ho saben.

Moltes gràcies, senyor *lehendakari*, per estar entre nosaltres. És per a nosaltres un gran honor.

Continuem. Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Benach i Pascual

Moltes gràcies, senyor president. Permetin-me, doncs, també començar aquest parlament amb l'expressió de la solidaritat amb les institucions basques i el seu màxim representant, amb el qual tenim l'honor de compartir en aquests moments..., i que, hi insisteixo, és per a nosaltres tot un honor, a diferència d'altres, que sembla que no sigui així.

Projecte de llei de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00009/06) (continuació)

Estàvem amb les esmenes de la Llei de mesures fiscals i administratives. Les esmenes que el Grup Parlamentari d'Esquerra ha presentat en aquest àmbit són diverses. La intervenció del nostre Grup es partirà en dues o tres parts perquè els blocs que hem intentat fer tinguin una certa coherència. *(Remor de veus.)*

Jo voldria defensar tot un seguit d'esmenes que fan referència als impostos directes, entre altres coses perquè aquí hi ha un aspecte molt concret i que fa referència a les polítiques de família, i també a temes d'habitatge. Voldria fer també alguna referència a temes de sanitat i, amb una esmena molt concreta, al Centre Forestal. Per tant, jo defensaré les esmenes 8, 11, 13, 15, 17, 19, 20, 21, 22, 23...

El vicepresident primer

Senyor Benach, esperi un moment, si us plau, perquè vostè mateix comprovarà que hi ha molta remor de veus... Gràcies, senyor Benach, pot seguir.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, totes aquestes i algunes més..., i començaria, doncs, per les que fan referència als impostos directes i al tema de les famílies especialment.

Nosaltres entenem que les polítiques familiars s'han d'anar canviant. Jo crec que aquest és un acord a què vam arribar en aquesta cambra en el seu moment, que vam aprovar una presa en consideració d'una proposició de llei, que ben aviat es constituirà la ponència i que, en definitiva, s'haurà, doncs, d'anar treballant en aquest àmbit. No obstant això, el que sí que entenem és que calia...*(persisteix la remor de veus)*, calia, deia, plantejar algunes actuacions ja directament aprofitant l'avinentsa de la Llei d'acompanyament.

En aquest sentit hi ha tot un seguit de propostes que fan referència a temes estrictament fiscals, amb relació al tram autonòmic de determinats impostos, a d'altres impostos propis i, en definitiva, al que són les deduccions més importants que hi pugui haver amb relació a la qüestió de fills i al fet de tenir-los. *(Pausa. Persisteix la remor de veus.)*

El vicepresident primer

De nou li demano que esperi un moment, senyor Benach; vostè mateix ho ha comprovat... Senyores i senyors diputats, es fa molt incòmode, tant per al que intervé com per als que volen seguir el debat atentament, poder-lo seguir amb aquesta remor de veus. Per tant, pregaria la seva col·laboració. Gràcies.

Segueixi, senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Després de moments intensos, sempre hi ha un cert relaxament.

Bé, doncs, com deia, aquí hi han tot un seguit d'ajuts fiscals plantejats, esmenes que ha plantejat el nostre Grup Parlamentari, que van en la línia d'anar complementant aquesta política familiar, que, com he dit abans, s'ha d'anar canviant. Nosaltres som conscients que això s'ha de fer pas a pas, que no es pot fer tot alhora, i, d'alguna manera, ja expressem el nostre acord a seguir aquesta línia, però el que és evident és que s'han de fer passos.

I nosaltres considerem que els passos que s'han fet fins ara són extraordinàriament tímids, és a dir, no són suficients, i que, per tant, aquí caldria, doncs, prémer una mica l'accelerador i anar a buscar polítiques una mica més intenses en aquesta línia d'actuació.

Exactament el mateix podríem dir pel que fa referència a la política d'habitatge. Hi ha tot un seguit de propostes que el nostre Grup Parlamentari planteja i que estan pensades, essencialment, per al que seria una certa política molt més intensa d'habitatge per a gent jove. Les esmenes, per exemple, 15 i 17, el que plantegen són deduccions a la quota de l'IRPF i, bàsicament, el que pretenen és abaratir i fomentar l'adquisició del primer habitatge i, al mateix temps, minorar –en la mesura que sigui possible– les despeses d'habitatge, sempre habitual de la gent jove.

Hi ha, també, tot un seguit d'esmenes –concretament, les que van de la 19 a la 25– que el que pretenen és actualitzar els valors monetaris de l'impost sobre successions i donacions –que és un tribut, com vostès saben, cedit a la Generalitat– per l'increment de l'IPC a Catalunya. És a dir, què fem, nosaltres, amb aquestes esmenes? D'alguna manera, el que fem és agafar els valors que es van aprovar l'any 1999 i aplicar-hi el 3,5% de l'IPC català. En aquest sentit, el Govern, doncs, no feia un increment tan important i, per tant, d'alguna manera, el que plantegem és una adequació, en el concepte i en la forma, al que seria l'IPC català.

També hi ha tot un seguit d'esmenes que fan referència a les finques rústiques amb relació a les deduccions de l'impost sobre les successions i donacions, que és bas-

tant similar en la filosofia al que he expressat en les anteriors esmenes, i la creació d'un impost nou. Concretament, nosaltres plantejem, amb l'esmena número 29, la creació d'un impost sobre els immobles desocupats. Segurament que un argument que vostès poden expressar en aquests moments és que la Generalitat no pot crear impostos que gravin fets imposables que ja grava un impost estatal, i segurament que tenen raó, en aquest sentit. El que passa és que nosaltres entenem que aquí, doncs, hi han altres possibilitats d'interpretació, i, de fet, nosaltres el que plantejem no és un impost sobre l'habitatge sinó un impost sobre l'immoble desocupat, que és un tipus concret d'habitatge, i, per tant, és evident que aquí hi ha un joc, un terreny claríssim on es pot treballar. La Junta d'Andalusia, per no anar gaire lluny, va crear un impost per les terres de conreu no utilitzades, i l'Estat ja gravava la propietat de qualsevol bé moble o immoble a Andalusia; per tant, les terres de conreu també, i aquí tindríem, d'alguna manera, una certa fissura on poder entrar aquest sentit. O també, per exemple, el cas concret de la Generalitat de Catalunya, que en un altre ordre de coses volia gravar el joc i, com que aquest ja està gravat per l'Estat, el que va fer va ser inventar, doncs, diguem-ho així, l'artilugi legal de gravar els cartrons del bingo, amb la qual cosa, doncs, l'objectiu s'assolia. Per tant, el que nosaltres diem: escoltin, als immobles desocupats cal una certa política, sobretot tenint en compte la situació global que es dona en aquests moments d'habitatge, i sobretot d'habitatge social, d'habitatge per a gent jove. I seria bo, aquí, tenir una actuació clara, directa i concreta. Com es pot fer, això? Doncs, miri, creant un impost amb aquestes característiques que nosaltres hem plantejat. I l'argument que no és possible, nosaltres el qüestionem ja d'entrada, perquè hi han precedents que d'alguna manera demostren que en d'altres indrets, i vostès mateixos, han aplicat aquesta mateixa filosofia.

Pel que fa a l'esmena, concretament, número 101 –aprofito, senyor president, per anunciar-li la retirada de l'esmena 103–, hi ha un acord de fer una esmena transaccional amb els grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya i el Grup que dona suport al Govern amb relació a aquesta esmena, i, per tant, em remeto a la transaccional, dir que l'acceptem i, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, expressar la satisfacció pel fet que s'ha tingut en compte una proposta que, de fet, venia directament de la Federació de Municipis de Catalunya.

Finalment, amb relació a l'esmena número 94, que fa referència al Centre Forestal, és una esmena de sentit comú. És a dir, nosaltres ja estem d'acord, d'alguna manera, que el que es tracta és que aquest Centre tingui la representació que ha de tenir, que sigui el conseller de Medi Ambient qui pugui nomenar i proposar les persones que hi han de ser, però també diem que, pel mateix sentit comú, seria absolutament lògic i racional que es garantís la representació d'aquelles institucions, d'aquells sindicats que són els més representatius del país. I per tant, això, com que no queda ben reflectit en aquesta Llei, hem aprofitat l'avinentsa per fer l'esmena de manera que es garanteixi que els sindicats amb més representació, i que concretament, doncs, a través de les eleccions a cambres agràries que hi va haver en

el seu moment, ja va quedar clara quina era aquesta representativitat, no és de difícil deducció pensar quins han de ser els representants en aquest consorci, per tant, en aquest Centre Forestal. Per tant, d'alguna manera, aquesta esmena acaba una mica aquesta meua intervenció, en la qual he plantejat tot un seguit de qüestions referents a les esmenes a la Llei d'acompanyament.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Cal ara el torn de posicionament en nom del Grup del Partit Popular. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, agruparé les cinc esmenes que té el Grup Popular en aquesta Llei d'acompanyament, que són els números 24, 44, 64, 77 i 78, malgrat que em sembla que hi haurà més d'una intervenció per part d'algun altre grup, però, en tot cas, els dels Grup Popular ho faríem en una sola intervenció.

En primer lloc, anunciar la retirada, senyor president, de l'esmena número 44, donat que feia referència –o fa referència, millor dir– a la supressió del que és la regularització, dins de l'Agència Catalana de l'Aigua, del consell d'administració i el consell de direcció. Nosaltres retirem aquesta esmena donat que es va aprovar una esmena que clarifica aquesta situació de Convergència i Unió en comissió. En tot cas, si no s'hagués fet aquella esmena per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, mantindríem aquesta esmena. Però també entenem que el que no podem és fer, en una empresa, un organisme autònom de recent creació, com és l'Agència Catalana de l'Aigua, fer una duplictat entre el que és el consell d'administració i el consell de direcció. És per això que, després que s'hagi introduït aquesta esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la Comissió, nosaltres retirariem l'esmena número 44.

Pel que fa a la resta d'esmenes, la primera de les esmenes, la número 24, que fa referència a l'article 2, en el qual el que fem és afegir-hi que les finques rústiques de dedicació forestal que disposen d'un Pla tècnic de gestió i millora forestal..., i fa referència al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i creiem nosaltres que cal afegir-hi també el Departament de Medi Ambient, perquè en aquest moment qui té les competències sobre medi natural, sobre els plans tècnics de gestió i millora i, a la vegada, sobre tots els aspectes relacionats amb el bosc de Catalunya, és el Departament de Medi Ambient. És per això que ens podríem trobar que en alguns plans tècnics de gestió i millora forestals foren els que haurien estat aprovats, tal com diu el mateix article 2.4, pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però que alguns ja estiguessin aprovats pel Departament de Medi Ambient, i és per això que proposem l'addició, concretament, del que és Departament de Medi Ambient en aquest article 2 apartat quart.

Pel que fa a l'esmena número 64, proposem una transaccional amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Probablement, senyor president, no sé si ara estic fent referència –perquè no tinc aquí els documents– al que són numeracions antigues o numeracions del que han estat, en algun altre moment, en comissió. Segurament hauria de parlar, probablement, de l'esmena que retiràvem: era la número 46...

El vicepresident primer

Efectivament.

El Sr. Fabregat i Vidal

...i que l'esmena que ara transaccionem –per això rectifico, senyor president– és l'esmena número 58, i la que abans he defensat era l'esmena número 27. Ja em perdonarà, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

L'esmena número 58, que hem transaccionat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, fa referència –i llegiria el text– a la disposició transitòria primera de la Llei 7/1996, del 5 de juliol, «a tots aquells que en el moment d'entrada en vigor de la Llei de mesures fiscals i administratives per a l'any 2000 siguin funcionaris de carrera de la Generalitat del grup A, llicenciats en dret, i hagin prestat serveis d'assessorament i/o representació i defensa durant un període mínim de dos anys en unitats dels departaments o organismes de la Generalitat dedicades exclusivament a aquestes activitats». Aquesta seria la proposta d'esmena transaccional amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La resta d'esmenes les sotmetríem a la votació, la número 71 i 72. I voldria fer una referència pel que fa a l'esmena número 71 –i acabo ja el meu posicionament de defensa, senyor president–, que és sobre les subvencions que es demanin al Govern de la Generalitat. El que diu el text de la Llei d'acompanyament és que aquestes subvencions, passat un termini de sis mesos i sense cap contesta per part del Govern de la Generalitat, s'entendran desestimades. És a dir, hi ha l'aplicació –aquests dies que s'ha parlat de rodets i de *rodillos*– d'un *rodillo* i d'un rodet pel que fa al silenci negatiu, i creiem que una administració moderna ha de ser tot el contrari; una administració moderna i eficaç ha de ser tot el contrari. Per això hem proposat tot el contrari del que diu el text, és a dir, que una vegada hagi passat un termini de sis mesos i que no s'hagi contestat a una petició de subvenció al Govern de la Generalitat, aquesta no s'entendrà desestimada, sinó que s'entendrà –i aquesta ha estat la nostra esmena– estimada.

Esperem, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, que se'ns doni suport a les esmenes que hem defensat –tres esmenes, concretament: una ha estat retirada i l'altra ha estat una transaccional–, per part de tots els grups de la cambra, i també donarem suport a l'esmena presentada, em sembla que són números 106, 107 i 108 –em sembla que aquesta és la numeració exacta–, al que és una transaccional entre els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya - Verds, Grup Socialista i Grup d'Esquerra Republicana, transaccionat, finalment, amb el Govern de la Generalitat. I amb

això voldria dir, senyor president –perquè aquesta serà l'última intervenció del Grup Popular–, que quan se'ns demana diàleg i quan es busca diàleg i es cerca diàleg, el diàleg de ben segur es troba, i aquest ha estat un clar exemple, en aquesta Llei d'acompanyament, on finalment també nosaltres donarem suport a aquesta esmena que també se'ns ha vingut a oferir al Grup Popular –no estava presentada pel Grup Popular–, i que nosaltres hi donarem suport des del nostre Grup Parlamentari.

Gràcies senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. En nom del grup de Convergència i Unió, per al seu posicionament, té la paraula l'illustre diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. No és fàcil perquè els diferents grups, a l'hora de presentar o defensar les seves esmenes, ho han fet de forma diferent, és a dir, han abastat àmbits diferents del que és la Llei i, per tant, jo faré ara el torn en contra, no de totes –si em deixo alguna cosa, doncs, m'excusaran els senyors diputats; ho complementaré després, jo crec, amb una segona intervenció–, perquè faré tot el que és la part impositiva, que és el gran primer bloc, la part fiscal, el torn en contra d'això, de totes les esmenes de tots els grups, però alhora, per donar satisfacció als senyors diputats i donar compliment a la meua tasca en representació del Grup, també contestaré puntualment algunes altres esmenes, concretament d'Iniciativa o d'Esquerra, que són puntuals i que estan en altres àmbits de la Llei, per intentar, doncs, en fi, acabar de fer una feina una mica més rodona, no?

Per tant, i encara que aquesta primera part sigui, d'una manera, una mica més desordenada, doncs, cànon de l'aigua. Per exemple l'esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa, número 42 de la numeració nova, que està vinculada a la 116, també sobre el mateix tema, no? És l'únic Grup Parlamentari que ha modificat aquesta qüestió d'aquí i demana per què s'ha fet això, i jo li voldria donar una explicació, no? De la Llei 6/99, de 12 de juliol, d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua, un dels aspectes que han plantejat dubtes en la interpretació d'aquesta Llei és, precisament, aquest: l'aplicabilitat del cànon de l'aigua a les aigües termals i medicinals. En principi, aquí hi ha alguns aspectes que són els que finalment al Govern li fan prendre aquesta posició, que són els següents: que de l'article 2.a de la Llei 29/85, de 2 d'agost, d'aigües, resulta que les aigües subterrànies no renovables no formen part del domini públic hidràulic. Aquesta és una primera consideració, que no tinguin la consideració de domini públic hidràulic.

Per tant, l'article 1.4 de l'esmentada Llei estableix que les aigües minerals i termals es regularan per la seva legislació específica. La declaració i autorització de l'aprofitament de les aigües minerals medicinals i minerals naturals de brollador i termals, que és un requi-

sit previ com perquè puguin ser considerades així, és a dir, la declaració d'aquestes característiques respecte d'aquests recursos, que és un pas previ, fa que després, en la legislació específica, no es faci referència als usos d'aigua, aquests, especificats com a aigües minerals i termals.

És a dir, que la legislació que li és pròpia, que en aquest cas és la Llei, entre altres, la Llei de mines –ara no em recordo..., no tinc aquí la data concreta–, doncs, fa que considerem definitivament no aplicable el cànon, tenint en compte que no formen part del domini públic hidràulic i que quan són declarades minerals, medicinals, naturals, de brolladors i termals entren a estar incloses dins la Llei d'aigües minerals i termals, ara sí, aigües minerals i termals... Perdó, Reial Decret d'aigües minerals i termals 849/1986, de 12 d'abril. Aquest és el motiu pel qual nosaltres creiem que s'han d'excloure aquestes aigües de l'aplicació d'aquest cànon.

Una esmena concreta, també, que ha defensat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per exemple, del Consorci de la Propietat Forestal, en què demanen que: «Les organitzacions professionals agràries més representatives, d'acord amb l'article 24 de la Llei 17/93, de cambres agràries, en formin part.» El motiu de no votar a favor de l'esmena –per això m'agradaria deixar-ho clar– no és que no sigui aquesta la nostra voluntat, sinó que l'article 10.2 de la Llei 7/99, de 30 de juliol, que és la Llei que regula, que va crear i regulava el Centre de la Propietat Forestal, preveu que aquestes organitzacions siguin membres de ple dret. És aquest, doncs, el motiu, no pas que no estiguem d'acord que estiguin incloses aquestes organitzacions, sinó del fet que ja són membres de ple dret per la Llei de creació que les regula.

Després s'ha fet referència a altres qüestions, per tant, que ja formen part de tot el paquet fiscal. Sobretot la majoria d'esmenes fan referència a la part de l'IRPF, i aquí començo a fer una consideració que és general per a moltes de les esmenes que han estat presentades per diferents grups parlamentaris. Primer en faré una de particular, de totes formes, si em permeten, quan el Grup d'Iniciativa també ens diu: «escolti'm, i la unió estable de parella, per què no pot gaudir de les bonificacions a què fa referència tenir fills o adopció?»

Bé, la consideració legal de les unions estables de parella com a tal és diferent, té una regulació específica, però voldria dir-li al senyor diputat –en tot cas, per a la seva tranquil·litat i per justificar que nosaltres votem en contra d'això–, que a part que tenen la seva llei específica, la seva consideració jurídica específica, els membres d'una unió estable de parella poden gaudir d'aquest tipus de deducció, en tant que siguin progenitors dels seus fills. Per tant, qualsevol d'aquests membres de la unió estable, en tant que siguin progenitors, doncs, poden utilitzar aquestes..., poden gaudir d'aquestes deduccions.

Bé, deia, doncs, que entrem ja en una qüestió més general respecte de l'IRPF, unes consideracions més generals que abasten diferents esmenes. Hi ha diferents grups parlamentaris que diuen: «Escolti'm, posin més deduccions en el tram de l'IRPF en què tenim capaci-

tat normativa respecte a tota una sèrie d'aspectes que ens sembla, doncs, que cal anar més enllà.» S'ha parlat de llibres, s'ha parlat de gent gran, s'ha parlat d'habitatge; en alguna esmena es parla de custòdia. I aquí la primera consideració general és la següent. No podem abstreure'ns, en absolut, seria un debat fals, que estem parlant d'una part, d'un impost que en la resta és un impost general a tot l'Estat i que, per tant, en una part tenim la capacitat de gestionar com de normativitzar-lo en una part més petita, que és el cas del 15% de l'IRPF. No tindria sentit que nosaltres estiguéssim parlant de l'IRPF respecte del nostre tram, com si no fos un impost general, ja dic, d'àmbit espanyol, amb tota una sèrie de situacions i regulacions. Per tant, primera consideració.

Algunes de les modificacions que es proposen estan, segons el nostre punt de vista i el d'alguns especialistes, al límit de la legalitat. És a dir, l'article que proposa el traspass de la capacitat normativa d'aquest 15% de l'IRPF no permet, és a dir, té una sèrie de limitacions que no permet una regulació genèrica i sense cap limitació. En alguns casos –ja dic– ens sembla que algunes de les propostes que es fan podrien no ser ajustades a llei, però, d'altra banda –com dic–, fer un debat d'aquestes qüestions, aïllat del que és el conjunt de la fiscalitat a Catalunya –i la fiscalitat a Catalunya són els impostos de la Generalitat propis o cedits i la fiscalitat dels impostos generals de l'Estat espanyol–, seria absurd.

I aquí és on apareix un segon apartat de la meva argumentació. En tots aquests aspectes en què vostès demanen més deduccions, s'han incrementat en la majoria d'ells les deduccions a través de la reforma de l'IRPF. Aquí hi podria haver un argument ben fàcil per part seva de dir: «Oh, ara estem al Parlament de Catalunya i hem de parlar d'aquest 15%.» Torno a dir que seria absurd discutir aquest 15%, com si no existís la resta. I aquí hi ha un tercer argument, que ja si em permeten el poso al damunt de la taula.

Escolti'm, al darrera de l'impuls d'avançar en la millora d'aquest impost respecte a la renda de les persones, en tots aquests aspectes que tenen una clara conseqüència de tipus social, hi hem estat sempre, nosaltres, també al darrera; no sé si al davant o igual que qualsevol altre. La reforma de l'IRPF a nivell espanyol, a nivell d'estat, vull dir, té de molt de les aportacions i l'impuls que ha fet Convergència i Unió. I de la reforma d'aquest impost es dedueix un concepte que s'anomena «mínim personal», entenent mínim familiar, perdó..., un mínim personal i un mínim familiar, entenent que l'impost s'aplica sobre la renda disponible. I que la renda disponible de les persones és conseqüència d'haver restat això, aquest mínim personal i aquest mínim familiar que es considera que són despeses mínimes generalitzables, doncs, que tenen les persones pel sol fet de fer front a les seves necessitats.

En aquest mínim personal, per exemple, es parla, en aquesta reforma de l'IRPF amb caràcter general, que cada persona pot considerar aquest mínim com un mínim de 550.000 pessetes l'any. Doncs, bé, aquest mínim s'incrementa fins a 650.000 pessetes, en el supòsit que el contribuent sigui major de seixanta-cinc anys.

Alguna de les esmenes que ens proposen accions en el terreny de la gent gran, escolti'm, no perdin tan aviat la memòria, quan s'acaba de fer una reforma de l'IRPF on s'ha avançat molt en aquest terreny, i es dona una cobertura molt superior a les persones grans. Tenint en compte, a més a més, que alguna de les esmenes que es presenta està presentada d'una manera que, en realitat, quan es parla del doble del salari mínim interprofessional referit a la gent gran, en realitat estem parlant d'una quantitat que, en la majoria de casos, no tindria l'obligació de presentar declaració de la renda.

Per tant, hi hauria un ventall de persones que si s'aproves aquesta esmena que fa referència a això, la gent gran el doble del salari mínim interprofessional, en realitat no podrien gaudir d'aquesta deducció, perquè no estan obligats a fer declaració.

En el terreny del mínim familiar –i Convergència i Unió també ha estat un impulsor decidit d'aquesta qüestió– també hi ha tota una sèrie de quantitats. L'import d'aquest mínim familiar té en compte l'edat, el nivell d'ingressos, el grau de minusvalidesa, els descendents... Per exemple, en el cas del primer i segon descendent solter menor de vint-i-cinc anys que convisqui amb el contribuent, que no tingui rendes anuals superiors a les que es fixen reglamentàriament, la quantia és de 300.000 pessetes anuals, però, de 200.000 pessetes anuals, i a partir del tercer, 300.000 pessetes anuals. Aquesta millora, aquesta respecte que sigui considerat superior, amb una deducció superior, amb una quantitat mínima familiar superior, en aquest cas, a partir del tercer fill, és una aportació, també, de Convergència i Unió.

En aquest sentit li he de donar tota la raó al senyor Martí Carnicer, quan en un moment donat ha dit: «Escolti'm, la vida familiar que a vostès tant els preocupa...» Doncs, sí, senyor Carnicer, té tota la raó, la vida familiar ens ha preocupat sempre i ens segueix preocupant. I els demostro que difícilment les seves propostes van més enllà del que s'ha estat avançant durant tot aquest temps.

Es parla en alguna de les esmenes de material escolar. Doncs, escolti'm, també el mínim familiar fa referència que aquestes edats referides a dalt es poden, o sigui, referides les 200.000, les 300.000 pessetes per cada fill, s'incrementaran en 25.000 pessetes en concepte de material escolar per cada descendent entre 3 i 16 anys, i en 50.000 per cada descendent menor de 3 anys, doncs, que és el cas de l'esmena del text que nosaltres hem proposat aquí.

Per tant, també en el terreny del material escolar s'inclou aquesta ajuda, tenint en compte, a més a més, que alguna de les esmenes que vostès presenten –i és un altre argument per votar-hi en contra–, quan parla de llibres, per exemple, no parla de llibres relacionats amb l'estudi o relacionats amb l'activitat escolar, sinó que parla de llibres, que això tindria la seva part..., tindria la seva part positiva. I, escolti'm, no, no, fomentin la lectura a través de la desgravació de la despesa en llibres, en el sentit, doncs, de fomentar el consum de llibres, de literatura, etcètera, però vostè també m'admetrà que dins d'un concepte genèric de «llibres», po-

dríem estar fomentant el consum d'alguns llibres, doncs, que probablement, sincerament, no hauria de ser una prioritat d'aquest Govern que es pogués deduir aquella despesa, en aquest cas, de l'impost sobre la renda.

Respecte del tema de l'habitatge podríem dir pràcticament el mateix. Hi ha aspectes, hi ha alguns aspectes interessants de les esmenes que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, hi ha algunes qüestions en les quals s'haurà d'avançar amb tota seguretat. Algunes de les esmenes, malgrat tot, presenten dubtes jurídics importants; el mateix diputat d'Esquerra Republicana que ha defensat les esmenes ho ha dit tot dient, seguidament, que hi ha altres casos en què s'ha fet una legislació similar i no ha passat res. La veritat és que nosaltres no aprovem aquestes esmenes perquè, realment, no tenim aquesta seguretat, no tenim la seguretat que estiguem en un terreny jurídicament sòlid.

És més, en el cas d'alguna de les esmenes d'Esquerra Republicana –que en alguns aspectes nosaltres hi estaríem d'acord–, que amb tota seguretat s'haurà d'aprofundir i s'haurà d'avançar en el futur, ens semblen que no són redactats, fins i tot, adequats; és a dir, no són precisos o en alguns aspectes es deixen qüestions que estan relacionades i que no es podrien desvincular.

Per exemple, jo crec que no es pot parlar d'edificis no ocupats i deixar de parlar d'edificis ruïnosa –ja sé que l'objecte de l'esmena no és el mateix, sinó que el que pretén, segons com, és intentar ajudar a l'ocupació d'edificis no ocupats, però no ruïnosa. Però, en tot cas, és una casuística molt complexa la qual jo crec que no es pot abordar amb una esmena a la llei d'acompanyament.

En tot cas, respecte al tema de l'habitatge, els faria una explicació molt similar també a la que els he fet abans: no es pot desvincular el nostre tram d'impost respecte del general, en alguns aspectes perquè podria incórrer en un terreny jurídicament feble, i en d'altres perquè si s'ha avançat precisament en la deducció en habitatge en moltes ocasions, nosaltres hi hem estat sempre al davant, i, probablement, és a través de l'impost general que regula les deduccions en habitatge la manera com es pot afrontar amb més garanties jurídiques i de tota mena.

Una consideració respecte dels impostos sobre el joc i el del patrimoni, on el Partit Socialista, el Grup Socialista ha presentat una sèrie d'esmenes, per tant, deixo momentàniament l'IRPF per passar a aquestes dues altres qüestions.

El Grup Socialista diu, escolti'm, som conscients que si s'aproessin les esmenes es provocaria –ho dic amb les meves paraules, senyor Carnicer, eh?– un dèficit tan gran d'ingressos que s'hauria de compensar d'alguna manera... Tan gran no només amb les esmenes del Grup Socialista, però amb les altres li asseguro que puja bastants desenes de milers de milions de pessetes. I aquí torno a insistir en el mateix que he dit abans, amb tot el respecte, el Grup que dona suport al Govern té la necessitat de defensar un pressupost possible, que s'hagi d'aplicar, que sigui realista, en tant no situï el Govern en una posició de bloqueig o d'inoperància. Hi ha d'ha-

ver un equilibri amb els ingressos i amb les despeses, tal com he dit abans, de la mateixa manera que els grups parlamentaris de l'oposició ens demanen que s'actui en tots els terrenys molt, i abundant. I bé, doncs, evidentment, els recursos són limitats i nosaltres tenim l'obligació de cenyir-nos a aquest equilibri pressupostari, doncs ara passaria al terreny dels ingressos.

Dir, escolti'm, en el debat de l'estat de despeses els diem que gastin més en una banda i que deixin de fer això o allò, això, la segona part, sempre es diu amb boca petita i d'una manera molt més inconcreta; en aquest cas, ens situaríem en una posició de davallada d'ingressos importantíssima.

Vostès diuen, bé, doncs, incrementem l'impost del patrimoni, incrementem l'impost del joc. M'agrada que digui que incrementi l'impost del patrimoni, perquè fins ara, en les declaracions de tipus públic que vostès havien fet, parlaven de dir demanarem més progressivitat, i hi ha una esmena, concretament, la que fa referència a un d'aquests impostos, en què vostès plantejaven un escalatge de progressivitat—crec que és la de les successions, em sembla, o transmissions patrimonials, de transmissions patrimonials—que, per cert, permeti'm dir-li, en un impost de tipus indirecte com és aquest, és molt inusual que hi hagi un escalat. És a dir, per exemple, un impost de tipus indirecte molt clar és l'IVA i, el que hi ha és bàsicament dos tipus, parlant en termes generals. Ja sé que podem innovar en tots els terrenys, vostè planteja una innovació, però jo li dic que la meua opinió és que les innovacions és com allò dels invents amb gasosa, que determinades innovacions en el tema de fiscalitat, doncs, s'ha d'anar amb cura.

Per tant, en un impost indirecte com el de transmissions no veiem massa clar que s'hagi de posar un escalat. Però en tot cas m'agrada que vostè digui increment de l'impost de patrimoni perquè en realitat, darrera d'aquest escalat, d'aquesta aparent progressivitat que vostès deien, hi havia un increment de l'impost del patrimoni d'un 10%.

L'impost sobre..., els impostos sobre el joc. Un comentari: estaríem fent un castell a l'aire en voler dir que hem d'augmentar molt les deduccions sobre l'IRPF i les ajudes en tots els terrenys—que ho entenc que ho faci l'oposició—, i dir, compensem-ho amb un augment dels impostos i les taxes sobre el joc. Primera, perquè vostès plantegen uns increments per compensar això, la majoria de grups parlamentaris, però alguns més que altres, altíssims, 25%, 25% de l'increment dels impostos sobre el joc. Bé, això queda molt bé, senyor Carnicer, però vostè sap perfectament que en aquesta qüestió el tema de la seguretat jurídica és important, perquè ja hi ha hagut en altres ocasions, en el passat, la impugnació de determinats increments sobre algunes qüestions de taxes o d'impost sobre el joc que han estat guanyades, aquestes impugnacions, perquè s'han fet, potser, increments amb efecte retroactiu, o d'una determinada, o d'un determinat volum que ha situat en una situació d'indefensió els afectats.

Escolti'm, no ens proposa una fórmula sòlida des del punt de vista jurídic. Un increment d'aquestes característiques en els impostos del joc ens situaria clarament

en fals jurídicament i, per tant, no podem acceptar aquest plantejament.

No es compensen els increments que vostès demanen perquè ens proposen una fórmula poc sòlida. Moltes de les propostes que ens fan en aquest terreny han estat ja implementades a iniciativa nostra i amb un impuls nostre quan s'ha debatut, en aquest cas ara ja torno a l'IRPF, i per tant, per tots aquests motius, globalment, no podem donar suport a aquestes esmenes, excepte a les esmenes del Grup Popular, que han estat ja anunciades. Estem d'acord amb la transacció que ens presenta a l'article..., a l'esmena número 58, lògicament, i a les esmenes 27—crec que és—i 71 i 72, en concret, ja faig un esment, ja que han estat exposades aquestes esmenes. Són esmenes que milloren i ajuden a incrementar encara el perfil d'operativitat i de modernització de l'Administració de la Generalitat, quan la mateixa Administració, acceptant aquesta esmena, s'imposa sis mesos per donar resposta als concursos quan el sol·licitant, el que ha presentat una sol·licitud, per tant, està en expectativa de conèixer si li és concedida o no aquella qüestió, aquella subvenció o aquell concurs.

Finalment, una consideració de tipus polític—i acabo, perquè tinc el llum vermell, encara que, senyor president, com veu també he fet el torn en contra d'altres esmenes de la part posterior—, una consideració política global a tota la qüestió de la fiscalitat. Crec que he contestat objectivament—i en això abans també s'ha dit, al debat d'aquest dematí: «escoltin, vostès no s'han mirat les esmenes». Miri, escolti'm, jo porto els papers per defensar esmena per esmena i donar arguments esmena per esmena, però és lògic que m'adapto al que vostès fan quan les defensen, i m'adapto també a una certa operativitat. Per tant, com veuen—dic—he donat arguments objectius de tota mena: polítics, jurídics, pels quals ens oposem a aquestes esmenes i el perquè n'aprovem d'altres.

Però hi ha una qüestió de tipus polític que a mi, personalment, em sap una mica de greu i que en voldria fer referència perquè està dins del debat i dins de l'esperit d'algunes de les esmenes que s'han presentat.

El senyor Carnicer ha dit avui—i ho va dir a la premsa—, escolti'm, després de reivindicar la capacitat normativa tant, i en tantes ocasions, vostès la utilitzen poc. I això ho ha utilitzat per argumentar moltes de les esmenes que han presentat en aquest terreny. Ja dic, dins d'aquest 15% de l'IRPF que tenim traspassat amb capacitat normativa, el que ja he dit abans que vostès volen que això sigui com una mena de xiclet, que l'anirem estirant, estirant, fins que farem tot allò que potser no s'ha aprovat en altres esmenes del pressupost. Però el que em sap greu no és això, el que em sap greu és que vostè digui, després de reivindicar tant la capacitat normativa que diu «amb la qual nosaltres hem estat sempre d'acord», doncs, escolti'm, utilitzin-la més. Primera cosa al Grup Socialista, primera cosa. El dret a tenir la capacitat normativa no va lligat a exercir-lo molt o poc; és un dret inherent que nosaltres reclamem per a aquest impost i per a d'altres, i que seguirem reclamant. I aquest dret no ha d'estar qüestionat per si s'utilitza molt o poc. Vostè diu, hi ha comunitats autònomes que l'han utilitzat molt; hi ha comunitats au-

tònoms que l'han utilitzat molt i s'han situat de peus en un terreny jurídic molt, molt difícil i –jo crec– molt poc sòlid; allà cadascú amb el marge de maniobra i amb les seves decisions. És un dret que tenim, que el seguirem reclamant, i que no s'ha de discutir en funció d'això.

Segona cosa, em sap greu que vostè digui això, ja m'està bé que digui «ja hi hem estat sempre d'acord», però em sap greu que digui això perquè resulta –i aquí, al Parlament, a vegades es perd la memòria amb una gran facilitat– que aquest 15% de l'IRPF, la capacitat normativa sobre aquest 15% de l'IRPF no la vam aconseguir quan vam negociar el traspàs del primer 15% de l'IRPF amb el Govern socialista. I ja m'agrada que vostè digui que vostès ho han defensat sempre, però hi ha alguna cosa que no lliga; si ho han defensat sempre, hi ha alguna cosa que no lliga.

I deia que em sap greu també que es digui això, especialment perquè ens hem hagut d'escoltar la major part d'aquests dies que hem estat discutint: «Ecolti'm, aquest pacte que vostès fan amb el Grup Popular, que és legítim, que és legítim...» Home, i tant, que és legítim, és clar que és legítim! «Aquest pacte que fan amb el Grup Popular...» Ecolti'm, miri, cap complex, m'entén?, cap complex. Per dos motius. Primer, és legítim –i vostès ho diuen sempre–, és legítim, és legítim. És clar que sí!, però és que si tu fas un pacte amb un..., qui tens al davant té una naturalesa legítima, un grup parlamentari democràticament escollit té una naturalesa legítima, evidentment que és legítim. Però, escolti, miri, l'objectiu dels pactes no és amb qui els fas. Amb el Partit Popular ens diferencien moltes coses, i algunes que per a nosaltres són, en el més profund, algunes de les coses més importants, i ens diferencien i no ens hi hem atansat gaire en alguns terrenys d'aquests, però hem assolit acords de diversa mena, com hem assolit acords sempre amb tothom, des de Convergència i Unió, amb tothom.

Amb Esquerra Republicana estem molt a prop d'alguns aspectes concrets que per a nosaltres són molt essencials, però, nois, no sé si per tàctica, per estratègia, no sé exactament el perquè (*remor de veus*), però no hi ha hagut les circumstàncies que ens han permès assolir majors acords o més acords. Ara, en aquest moment, en altres moments sí que hem assolit acords. Per exemple, hi ha algunes esmenes d'Esquerra Republicana que vostès hi han fet referència, les del català. Ecolti'm, en el tema del català va ser sorprenent, però vostès no van donar suport a la Llei, ara no ens critiquin que s'ha d'anar encara més enllà. Vull dir, escolti'm, la Llei del català, aquest no és el lloc per introduir mesures fiscals. A veure, hi ha una legislació pròpia, que és la del català, per tant, hem de procurar ajustar-nos a aquesta legislació pròpia, que prou que ens ha costat avançar, fins i tot sense el seu suport, però, en tot cas, hi ha aspectes en què hi ha grans acords, de fons, però no hem aconseguit acords polítics.

Però sap la contradicció més gran de totes és la que jo li acabo d'apuntar. Vostès han defensat sempre la capacitat normativa, ens critiquen que volen que utilitzem més la capacitat normativa, critiquen que fem acords amb el Partit Popular, però, escolti'm, és amb el Partit

Popular que vam fer un acord de traspàs del 15% de l'IRPF, amb capacitat normativa i sense topalls. I, per tant, tal com jo li deia abans, l'objecte dels nostres pactes, dels nostres acords, no és la naturalesa de amb qui els fas, sinó l'objecte dels acords. I, per tant, escolti'm, assolir acords amb un traspàs de l'IRPF amb capacitat normativa i sense topalls és molt millor que no una situació sense capacitat normativa i amb topalls.

I això és una gran contradicció que vostès tenen, que a mi em fa l'efecte que fa que vostès no ens puguin dir amb veu alta i amb contundència –ho poden fer formalment–, doncs, que, en aquest terreny hi ha coses que grinyolen. Si han estat d'acord des de sempre ens satisfà molt, i sobretot perquè hi puguin estar d'acord més endavant, perquè, malgrat tot segueixo pensant que s'haurà de buscar l'acord al més ampli possible en molts d'aquests aspectes, això està claríssim.

Però en tot cas, que hi ha contradiccions evidents que fan que respecte d'aquestes qüestions tinguem motius suficients com per rebutjar les esmenes i per votar tranquil·lament també esmenes d'altres grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Gavín. No he volgut, de cap manera, restringir la seva llibertat d'ordenar-se el temps que li correspon per a tot el bloc d'esmenes, però vostè és conscient que això anava en detriment de la segona part de la seva intervenció.

Moltes gràcies.

Per al segon bloc d'esmenes, senyor Carnicer, em demana la paraula per què?

El Sr. Carnicer i Vidal

Jo crec que hi ha hagut reiterades al·lusions i contradiccions en el discurs del senyor Gavín.

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

De manera molt telegràfica.

El vicepresident primer

D'acord.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sobre tres temes puntuals, senyor Gavín. Primer, en tot cas, el repte que demostrí que els nostres increments i les nostres rebaixes d'impostos no estan equilibrats. Nosaltres hem fet els números i estan equilibrats i són perfectament legals, no pateixi. Aprovi-ho i ho podrem comprovar.

Segona qüestió. Miri, una manera d'afirmar els drets és exercint-los. És cert que tenim un dret, però si no l'exercim correm el perill de perdre'l, i vostès tenen el

perill de perdre el dret d'utilitzar la capacitat normativa de l'IRPF perquè no l'estan exercint.

I tercera qüestió –i és una mica de raonament històric–; en tot cas, senyor Gavín, la història avança pas a pas, i és cert que la primera transmissió del 15% es va fer sense capacitat normativa, però no és menys cert que la primera cessió del 15% va ser obra d'un govern socialista, amb el suport d'aquest, del Grup Parlamentari Socialista d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. El senyor Gavín demana també la paraula. Té un minut, no, mig minut, senyor Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Doncs, efectivament, sense capacitat normativa. Efectivament, sense capacitat normativa. Miri, hem exercit aquest dret des que l'hem tingut, i el tornarem a exercir aquest any, prenent una opció i marcant una prioritat del Govern, que és incrementar les deduccions per naixement de nous fills, per tant, l'exercim aquest any i l'hem exercit els anys anteriors.

Li demano que no torni a insistir, encara que és cert que exercint-lo refermes aquest dret –i l'hem exercit cada vegada–, que no insisteixi massa que si s'utilitza molt o poc el dret té més consubstancialitat o menys.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

I, finalment diu que les seves propostes són equilibrades, i jo li dic que vostè les equilibri amb l'increment dels impostos del joc d'un 25%, enmig d'un exercici pressupostari en què, en altres ocasions se'ns ha demostrat que això, jurídicament, no s'aguanta massa, que no és del tot sòlid. És en aquest sentit que jo volia dir que no estava equilibrat. Les xifres, en el sentit que vostè diu, doncs, estan equilibrades, però des d'aquest punt de vista que li dic jo, doncs, entenem que no.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Gavín.

Passem al debat del segon bloc d'esmenes d'aquest Projecte de llei. Els grups d'Iniciativa per Catalunya - Verds i el Grup Popular han consumit ja, en una sola intervenció, totes les seves esmenes. Per tant, correspon ara al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi per consumir el segon torn d'aquesta intervenció.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. Espasa i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor Gavín, el seu argument anterior era i és viciat. Ens diu que sí, que està

equilibrat, que accepta que puguin estar equilibrats numèricament els dos impostos, però que, per motiu del moment que s'aplicaria, això seria contraproduent. Els qui han retardat la presentació dels pressupostos han estat vostès, senyor Gavín, recordi-se'n, recordi-se'n.

I, després, parlar tant del passat, senyor Gavín, fa més quí i fa carrincló. El passat està descomptat com les lletres –el passat està descomptat com les lletres–, descomptat políticament, i si es refereix un sempre al passat, és que no té altres arguments. Li recomano que utilitzi arguments de la nova situació política en què està Espanya i està Catalunya i obliidi descomptar les lletres, les lletres estan descomptades, es van descomptar políticament amb escreix, i tornar-hi, una i altra vegada, només representa o només autèntica el nivell de volada del qui torna sempre a la mateixa font. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyors diputats. Crec que ara podríem ja entrar en el debat estricte de les esmenes.

El Sr. Espasa i Oliver

Sí, això ho vaig a fer ràpidament, senyor president, per entrar en la defensa més detallada de les esmenes que hem presentat i que fan referència al capítol de subvencions i de la funció pública, perdó, esmenes que, com he dit en la intervenció del bloc general, voldria tocar ara més detalladament.

Sobre les esmenes 56, 57 i 60, totes tres referents a aspectes de funció pública, de promoció interna o d'integració en cossos de nova creació de la Generalitat, ja he dit quina era la filosofia que relligava les tres esmenes. És una filosofia de transparència, de fomentar al màxim l'obertura en el progrés dels funcionaris i el criteri del mèrit. Limitar en el possible l'opacitat i l'endogàmia en la promoció del funcionari i, sobretot, en la integració en cossos de nova creació, que és el que es fa en el Projecte de llei. Nosaltres hem proposat uns topalls. Ja he dit, en la meua intervenció inicial, que potser el volum o la quantificació d'aquests topalls no era la més encertada, és una cosa que estem, ho repeteixo, oberts a reconsiderar, però sí que voldríem o ens interessaria escoltar del Grup que dóna suport al Govern si estan d'acord en aquesta filosofia, a introduir la necessitat o la possibilitat –i nosaltres creiem que necessitat– de reservar sempre, és a dir, delimitar l'oferta a un determinat, a una determinada proporció, tant en la integració com en la promoció interna; hi insisteixo: per facilitar la integració des de fora del mateix cos de funcionaris ja existents o d'interins, o sobretot del grup, del immens nombre d'interins, per integrar-se o per promocionar-se internament en la funció pública.

L'altre bloc d'esmenes a què em voldria referir són les que fan, tenen compte de la Llei de finances públiques i, concretament, de les subvencions.

Nosaltres creiem –i analitzat sistemàticament el projecte i les esmenes que nosaltres presentem– que es produeix el contrari del que deia el senyor conseller. Es produeix una major opacitat, un menor control i un

menor rigor en les subvencions. El Govern i la coalició que dona suport al Govern, n'ha fet qüestió important, d'això. Abans, m'he referit, he fet un símil que aquí podríem, se'ns podrien trencar els ous, i els ous no es trenquen si s'hi posa palla, i feia una referència ben explícita, em sembla –em sembla. Doncs, això que la coalició ha volgut dir –ara sí que ho arreglarem, ara sí que..., ara sí que posarem més palla, perquè no hi hagin problemes amb les subvencions–, resulta que n'ha posat tanta que les ha fet més fosques, senyor Gavín. Les han fet més fosques i més difícils de controlar. Diuen: «hi haurà més publicitat», resulta que la publicitat se suprimeix i amb el tauló d'anuncis ja n'hi ha prou. Nosaltres plantegem que continuï havent-hi publicitat trimestral en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Resulta que vostès diuen que s'ha de mantenir, s'ha de limitar la discrecionalitat i la quantitat en les subvencions sense concurrència, però, en canvi, la incrementen de forma substancial. Sembla que una esmena del Grup Popular els reduirà aquest article, l'apartat 10 de l'article 23. Ja ho veurem si vostès voten favorablement o això; en tot cas, nosaltres limitàvem aquesta quantitat discrecional de 50 a 5 milions i posàvem, afegíem un seguit de garanties en l'esmena per assegurar aquesta, la menor discrecionalitat possible en la concessió d'aquesta subvenció.

Vostès supprimeixen l'activitat de control i vigilància sobre el subvencionat més enllà del primer any, no entenem per què. Sembla que estiguin facilitant o sembla que s'estiguin autolimitant la possibilitat de controlar els possibles fraus o utilitzacions fraudulentas de les subvencions, i no m'estic inventant res, estic pensant en coses que són, avui, avui no, però han sigut notícia quotidiana i, segurament seguiran sent notícia quotidiana d'un mateix afer relacionat amb la palla. I per què vostès s'autolimiten –vostès, Govern– la capacitat de control, d'intervenció, de vigilància? No ho entenc –no ho entenc.

En l'esmena número 80..., aquesta sí que m'agradaria que el senyor Gavín ens expliqués què vol dir exactament una paraula. Ell ho sap molt bé, diu que les té totes ben preparades i ben estudiades. Què vol dir en el Projecte que la discrecionalitat o la bestreta en una subvenció pugui ser també «per raó del subjecte». Llegit fredament, senyor Gavín, fa molt mala impressió, dona tota la mala impressió que un es pugui arribar a imaginar, per poc pervers que sigui, però espero que vostès ens ho expliqui. De tota manera, nosaltres creiem que no és raonable que, «per raó del subjecte», puguin haver-hi més discrecionalitats o puguin haver-hi més bestretes i, per tant, nosaltres proposem a la nostra esmena número 80 eliminar aquesta paraula.

Vostès diuen que per rebre la subvenció s'ha d'estar al dia de les obligacions tributàries, però, llavors, curiosament –curiosament–, diuen només de les obligacions tributàries de la Generalitat. Home, senyor Gavín, a mi em sembla que la Generalitat, com han dit tantes vegades, des de la dreta i des de l'esquerra, és Estat també, tots som Estat i, per tant, queda una mica ridícul, queda una mica ridícul que només es preocupi de mirar si el subvencionat està al dia de les obligacions tributàries de la Generalitat. Per què no de totes les administra-

cions? De les de l'Estat i de les de la Seguretat Social, de totes, o és que no són Estat vostès? O és que només són Estat per jugar a nines? Si són Estat, si tenen capacitat normativa, si els demanem que l'exerceixin, l'han d'exercir en tot, en el tram autonòmic, en la vigilància, en tot. I també en el fet d'assegurar les obligacions tributàries dels possibles subvencionats.

I no repetiré, senyor president –i acabaré i així estalviaré temps– la defensa que ja he fet en el torn general, en el torn en contra de fixació de posició del meu Grup, del perquè de la nostra esmena 102 de pluralitat en la empresa pública catalana. GISA té un volum de recursos molt importants, molt més que molts departaments, i no és, en absolut, transparent per als membres d'aquest Parlament, per a l'oposició. Nosaltres creiem que hauria d'haver-hi una presència de la pluralitat de la cambra en els consells d'administració de l'empresa pública catalana i, per això, hem fet aquesta esmena.

No parlo de les altres esmenes que ja ens ha anunciat vostè l'esmena transaccional i, per tant, estem tots d'acord i no val la pena insistir-hi i, em donaria per representat amb els arguments que ja s'han esmerçat en la defensa de la integració de les persones amb discapacitat, i les esmenes tant d'Esquerra Republicana com d'Iniciativa per Catalunya, com les nostres pròpies, que tendeixen a corregir aquesta situació i, per tant, no vull gastar més temps en la defensa d'aquestes esmenes.

Senyor president, només anunciar que em sembla que seria el moment adequat, si el senyor president no opina el contrari, de cedir el temps per a la defensa de l'esmena número 107 a la senyora Tura, i no al senyor Nadal com he anunciat abans.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Espasa. Per tant, per consumir el torn del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem volgut singularitzar la defensa d'aquesta esmena número 107, precisament, perquè creiem que és bo que singularitzem la temàtica que en ella es pretén introduir. Aquest és un projecte de llei en què el Govern, normalment, hi introdueix totes aquelles coses que considera que cal modificar o revisar, ampliar o eliminar dels textos legislatius vigents en el moment actual i, per tant, és just en aquest moment que és bo que nosaltres proposem, i ens sembla que és bo que debatem, la necessitat o no que el Consell Executiu elabori un projecte de llei d'autopistes.

I defensem això en el marc d'aquest debat que sempre..., o d'aquests grans eixos del debat polític que sempre emmarca el debat en aquesta cambra, en aquest Parlament, que és aquesta petició de major poder polític per a Catalunya i, per tant, major capacitat de prendre decisions en l'àmbit que li és propi.

La legislació estatal en aquesta matèria permet –i ho diu explícitament–, que aquelles comunitats autònomes

que en el seu àmbit territorial tinguin autopistes en règim de concessió i, per tant, de peatge, i que fins i tot aquelles que en promoguin des de la seva administració autonòmica, podran elaborar un marc legislatiu propi que estableixi totes aquelles coses que consideri oportú. Doncs, bé, com que aquest és un tema d'extraordinària actualitat, i que el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya consideren que aquest és un tema en què cal prendre decisions que modifiquin l'actual situació, hem introduït una esmena que pensem que, amb la mateixa naturalitat amb què el senyor Gavín qualificava que admetia lògicament –i utilitzava aquesta terminologia– les esmenes del PP, s'admetrà també lògicament que s'incorpori un tema que tant preocupa la ciutadania, com és la regulació específica d'aquestes gran vies de comunicació viària, que, per altra banda, doncs, com que són servei públic i com a tal estan considerades, correspon al Govern d'establir-ne totes aquelles consideracions que consideri oportú. L'esmena és extensa i parla que s'han de regular de manera més acurada els concursos d'adjudicació, així com les pròrrogues de concessió, si aquestes s'han de realitzar –que s'ha d'establir el que és el correcte concepte d'equilibri econòmic financer– i no pas considerat en el sentit del compte d'explotació de l'empresa concessionària, sinó també en el sentit dels beneficis que n'han d'obtenir els usuaris d'aquestes vies en cas que els beneficis de les concessionàries siguin més enllà del raonable –i concretament el terme que s'utilitza en la nostra esmena és el de «beneficis excessius»–, així com la regulació del fons de rescat que també, fent ús d'aquesta capacitat d'exercir l'autogovern que vostès ens reclamen, creiem que no poden deixar només a l'espera que sigui el Govern central qui doti econòmicament aquest fons de gestió, sinó que, atès que vostès han estat els que han promogut una part molt important de les autopistes de peatge que, avui, estan en el territori català, també són vostès els qui han de començar donant exemple i, per tant, iniciant la dotació d'aquest fons de gestió del rescat en les autopistes catalanes.

Per tant, més poder polític, l'exercici de la capacitat legislativa que els permeten lleis generals d'àmbit estatal, introduir en la Llei d'acompanyament aquells elements que veritablement preocupen la ciutadania, i fer-ho amb aquesta normalitat i naturalitat que sembla que incorporen altres esmenes, i aquesta també correspondria incorporar-la-hi.

D'altra manera entendrem que senzillament es col·loquen els grans temes que preocupen la ciutadania –que aquest és un altre dels àmbits de debat polític que ha anat sent recurrent en el debat d'aquests pressupostos– en el qui dia passa, any empeny, en la via morta. I ja sé que és possible que en el torn em contesti que s'ha creat una comissió d'estudi, que també pot ser una via morta, i que quan em diguin això de les comissions d'estudis, molt breument, m'agradaria dir-los que ja n'hi va haver una, que darrerament s'han repartit les seves conclusions, i que si el que busquem és el diàleg, el consens i les fórmules d'entesa, la propera vegada que reparteixin conclusions, incorporin també els vots particulars d'aquells que van demanar que constés explícitament que no estaven d'acord amb determinats apartats. Perquè, d'altra banda, aquestes comissions

d'estudi s'utilitzen per perllongar la no-solució d'un problema i, a més a més, per transmetre després només la part del debat que convingui.

És per això que la millor manera que es podria resoldre això és establint, obertament i clarament en aquest Parlament, en la cambra de representació catalana, el debat d'una llei que regulés totes aquestes coses i que seria la Llei catalana d'autopistes.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Tura. Per al segon bloc de les esmenes en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Defensaré la resta d'esmenes, excepte les 33, 35, 36, 45, 82, 84, 91 i 109, que ho farà el diputat Ferrer. Em centraré en cinc qüestions. La primera qüestió és tota la sèrie d'esmenes vinculades a les mesures administratives relacionades amb el personal de la Generalitat.

En aquest sentit nosaltres hem presentat una sèrie d'esmenes, una d'elles de reserva d'un 5% de la funció pública a persones discapacitades. Reclamàvem que hi hagués oferta pública d'ocupació separada i dirigida a aquest col·lectiu i amb la inclusió de places de tots els grups i categories professionals. Hi ha hagut un intent d'esmena transaccional, avortat, i per tant, no ha estat possible ni tan sols una transacció en aquesta qüestió.

Hi havia una altra esmena que reclamava que els funcionaris que realitzen tasques de comandament intern o en àrees mixtes puguin passar a tasques de segona activitat dintre de la mateixa funció pública. És a dir, són esmenes destinades a millorar el nivell, la qualitat de treball i les possibilitats de reciclatge i de mobilitat a dins de la mateixa Administració.

Un altre tema, que és un tema recurrent, que hi ha un acord parlamentari que el Govern no ha complert, és la creació d'un cos específic d'educadors socials en compliment d'aquesta Resolució que es va aprovar per tots els grups en aquesta cambra. En definitiva, en presentar l'esmena el que fem és simplement demanar al Govern que compleixi una cosa que ja està aprovada.

Un altre element és facilitar la mobilitat interadministrativa, una demanda dels funcionaris de fa temps que ha de permetre millorar també la seva formació i l'intercanvi de mètodes de gestió. Un altra esmena, i una addicional que era preveure que els funcionaris remoguts en el seu lloc de treball, poguessin ser adscrits, també, a un altre lloc d'identiques característiques.

I, finalment, hi havia un bloc d'esmenes dedicades o destinades al tema dels advocats al servei de la Generalitat, per tal de facilitar accedir al cos d'avocats per part dels llicenciats en dret que exerceixin aquesta funció en qualsevol unitat de l'Administració. Això seria el primer bloc d'esmenes presentades per Esquerra Republicana i que ens sembla que són d'una lògica aclaparadora, amb demandes dels sectors funcionaris

raonades i raonables i que entenem que, en fi, no hi ha cap justificació per no acceptar-les.

Un segon bloc, que no m'hi entretindré perquè ja és un clàssic, és tot el bloc de les subvencions, que hi hem presentat més d'una desena d'esmenes per garantir millor control, millor publicitat, millor transparència, doncs, i, en definitiva, que no perjudiqui la possible gent que tingui accés a aquestes subvencions.

Són esmenes similars a l'any passat, les tornem a presentar, i, en definitiva, creiem que és un dels temes que, en tot el que té a veure de relació entre l'Administració i entitats o organismes exteriors a l'Administració, ha de ser presidit per la transparència, per la publicitat i per la igualtat de condicions en l'accés a aquestes subvencions. Entenem que, tal com està redactat el text d'acompanyament, no es garanteix aquest control, aquesta publicitat, aquesta transparència i, per tant, són esmenes de millora d'aquesta relació entre Administració i entitats exteriors a l'Administració.

Hi havia un tercer bloc que és indicatiu d'una de les voluntats d'Esquerra Republicana, que és el control de la despesa. Nosaltres hem dit moltes vegades –i ho tornem a repetir– que aquest model d'autonomia de ficció, del qual parlava fins i tot el mateix president de la Generalitat fa pocs dies en una entrevista, el perill que esdevingui una ficció. Nosaltres diem: «En alguns casos, ja ho és, una ficció.» Que ha estat..., que és l'autonomia a Catalunya. En bona part la ficció l'han creada a base d'una sèrie d'organismes que tenen unes funcions més publicitàries i propagandístiques per fer veure que ens estem preocupant de determinades qüestions, però que en realitat només comporten despesa corrent: funcionaris, locals, lloguers; però, en canvi, diners realment destinats a funcions necessàries i que arribin als sectors que ho reclamen, no n'hi ha. Portem cinc anys de penúria econòmica, de caixes buides, i aquests instituts més que ningú pateixen en la seva pròpia pell aquesta circumstància. I s'ha parlat moltes vegades de la necessitat de remodelar l'Administració. Quan hi havia, fins i tot, el conseller Macià Alavedra, havia dit que això era necessari. En anteriors etapes s'havia arribat a crear un responsable de desburocratització. No hi ha mai manera d'abordar seriosament aquesta qüestió. Privatitzacions a sectors parcials de l'Administració, això sí que se'n fan. Però, en canvi, eliminació, retallada d'elements que siguin inútils, que siguin prescindibles, no hi ha hagut ni una decisió en tots aquests anys de govern.

I nosaltres plantejem aquest any, enguany, la supressió de tres instituts: l'Incavol, l'Incanop i l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives. Incanop, un institut que teòricament hauria de controlar la formació no reglada, inspeccionar-la, mirar de garantir uns nivells de qualitat. No fa aquestes funcions i, bàsicament, ens limitem a fer algunes jornades, alguns estudis que ho podria fer, perfectament, qualsevol dependència de la mateixa Conselleria d'Ensenyament o encarregar-los directament a algun departament universitari. Per tant, inútil, perquè sense diners, sense que les funcions reals per a la qual està destinat... Quin sentit té això? És despesa corrent? I, en tot cas, potser mantenir alguna quota

de..., en fi, una quota de càrrec, doncs, per a les diverses famílies, diguem-ne, del Govern.

L'Incavol. L'Incavol la seva funció bàsicament és generar subvenció i generar vinculació amb el món del voluntariat. Escolti, per fer això no cal tot un institut, és a dir, jo el que crec que cal és que arribin els mitjans precisament a les entitats, a les ONG que són les qui ho necessiten per fer les seves activitats; no cal muntar tot un institut per gestionar això.

I, finalment, el de les Cooperatives, que cada any va a menys. És a dir, el tenen sota respiració assistida i és un dels casos aquests que, pràcticament, per fer quatre cursos de formació i cooperació, no cal mantenir tot un institut. Això es podria fer des de la Direcció General de Cooperativisme, no? O sigui, no cal això; o passin vostès tots els diners que els costa directament a la Federació de Cooperatives i segurament ho administraran sense tanta despesa.

Per tant, estem davant de tres exemples, en podríem buscar d'altres. Un altre any havia posat el Mediterrani i aquest any li han donat un termini de confiança de veure com funciona, però podríem buscar altres casos d'aquests que són ja uns autèntics clàssics dintre de la nostra posició en el debat dels pressupostos.

En fi, doncs, aquestes eren un bloc d'esmenes destinades precisament a simplificar l'Administració i a fer-la més eficient i a no crear organismes inútils que, realment, facin veritat, el que deia el senyor Pujol, com deia abans, que estem davant d'una ficció d'autonomia perquè hem estirat més el braç que la màniga, hem aparentat que teníem més competències de les que teníem i hem volgut fer veure que entràvem en una sèrie de capítols on, a la pràctica, després no hi ha recursos reals per intervenir-hi, amb la qual cosa estem fent no obra de govern, sinó publicitat.

I l'última qüestió encara que sigui testimonial –i tots sabem que això s'hauria d'abordar en una llei a part, que ho reconeixem clarament que té una funció de marcar una posició–: hem posat sobre el paper, d'aquesta Llei d'acompanyament, tres modificacions de la Llei de caixes de Catalunya.

Ho he dit abans: «Les caixes són l'únic sector financer català i l'única garantia si hi hagués una bona política des de la Generalitat, perquè té competències sobre caixes, que en el futur, aquest debat sobre la pèrdua de pes econòmic no acabi donant la raó, doncs, al qui, als qui estan, doncs, denunciant aquesta situació.» És l'única clau de volta per la qual amb una política concertada, no intervencionista, però sí concertada, entre Govern i sector financer català es pugui garantir que sectors estratègics, que sectors de la nova economia emergents, el sector financer català, apropin i apostin i garanteixin centres de decisió, centres logístics, centres de recerca a Catalunya.

Hi havia unes jornades –surt al diari *Avui*– a la Pompeu Fabra, on es denunciava l'escassetat d'inversió en recerca i desenvolupament: 1% davant del 2% de Madrid. Això és evident que té una vessant política, de centralisme polític, però també té una vessant de pèrdua progressiva de poder econòmic.

Les empreses que s'estan privatitzant i centralitzant són aquelles que tenen més capacitat d'inversió en recerca i estan muntant els centres a Madrid. I això l'única possibilitat de contraposar-hi una política pròpia és des del sector financer català, tenir unes..., en concertació amb el poder polític, que hi té competències, i no les ha exercides, a diferència d'altres autonomies –de totes les altres comunitats autònomes, no les ha exercides–, doncs, determinar una política econòmica coherent, nacional, amb visió de futur. I això passa..., vostès podran marejar la perdiu, però passa una hora o altra per una modificació de la Llei de caixes, per blindar-les, no precisament per facilitar el que ronda a l'exterior, que és una possible privatització. Pobres de nosaltres si aquesta és la línia que segueix el seu soci i actual soci en aquests pressupostos d'enguany!

Per tant, aquestes esmenes bàsicament definien que les caixes havien de prioritzar el tema de l'economia productiva, havien de prioritzar la participació en infraestructures d'ús públic a Catalunya. L'obra social s'havia de fer en base a una sèrie de prioritzacions també marcades des del Parlament de Catalunya, i no com una mena de loteria, de morralla, com es porta dos anys fent, tapant forats sense cap criteri estratègic, per tapar forats d'allà on no arriba el pressupost de cultura. Això..., això no és política de caixes, ni és política cultural.

I, finalment, també, que aquesta Llei preveïés –com preveia la Llei gallega, per exemple, les obligacions de les caixes amb seu a fora de Catalunya, però que intervenen cada cop més aquí– les seves obligacions també amb relació als usuaris catalans i, per tant, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Escolti, vostès sembla que no en volen sentir a parlar, el Grup Socialistes s'hi abstindrà. Però escolti, a una hora o una altra posem mà a l'obra en aquesta qüestió o vostès hauran de donar explicacions del futur que ens espera si, a sobre, el sector financer –l'únic sector financer que aglutina el 50% dels estalvis a Catalunya–, acaba no comportant-se com un sector financer nacional, sinó que acaba sortint de Catalunya i passant els seus centres de decisió a fora de Catalunya.

Finalment aprofito, senyores i senyors, la meua intervenció per retirar les esmenes 95, 96, 97. I només, senyor Gavín, per algunes al·lusions directes que ha fet a Esquerra Republicana, no s'hi val amb la cantarella habitual de dir que vostè té al cor, tenim al cor Esquerra Republicana. El que cal tenir-hi és una voluntat política de tirar endavant programes que vostès –i no per raons econòmiques, sinó per raons profundes de concepció– no tenen voluntat de tirar endavant. No n'hi ha prou. Vostès potser tenen el cor en una banda, però la butxaca i l'obra de govern en una altra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Per completar el temps assignat al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president. Jo he de defensar quatre línies, d'acord amb el portaveu senyor Huguet, que m'ha adjudicat aquest temps que em diu que és de dos minuts, però són quatre punts: el de la política lingüística, el de la pesca recreativa, el de l'Incasol i el de l'habitatge social.

Senyor president, com que a Convergència i Unió jo hi tinc molts amics i bons amics, i no crec que siguin hipòcrites, jo els diré que a l'esmena número 36 hi ha una proposta que estic absolutament segur que tots hi estan d'acord, i, a més a més, que ho diu la Llei de política lingüística, i és el següent. Actualment a Catalunya hi ha un cos de notaris que no hi ha manera que facin les escriptures en català. Com que el PP no vol posar sancions, doncs, jo demano, m'adapto, i dic: «Doncs, no posem sancions.» I què hem de fer? Foment, impuls. Doncs, aquí tenim l'impuls: qualsevol ciutadà que faci les escriptures en català tindrà una deducció, d'acord com vulgui el Govern, de l'impost sobre transmissions patrimonials. Ja ho veureu que els notaris, en vint-i-quatre hores, ho faran tot en català, perquè serà l'atorgant que li sol·licitarà aquesta... Molt bé, doncs, jo dic: seran capaços de votar-hi en contra? A qui hauré d'anar a reclamar jo?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Tota aquesta gent que diu que estima la llengua, que estima Catalunya, el senyor Gavín, que ens diu que nosaltres no varem votar a favor de la Llei de política lingüística... No hi varem votar a favor perquè la varen fer amb el pensament feble, i això no es pot votar. Però sí que som els primers perquè es compleixi, i nosaltres volem el desenvolupament d'aquesta Llei, i aquesta Llei s'ha de complir amb això que he dit, o amb les pòlisses d'assegurances, que no s'atreveixen a dir a les companyies que treballen a Catalunya que els consumidors tenen el dret a tenir les pòlisses en català, doncs, això també ho demanem. I demanem que les subvencions, a totes les empreses, tots els ciutadans que reben subvencions i són beneficiaris de la Generalitat, els demanen el DNI, els demanen si han pagat la Seguretat Social, els demanen si hi han deutes, els ho demanen tot llevat d'una cosa: si compleixen amb l'article 26 de l'Estatut del consumidor. Què diu aquest Estatut? Diu que han de tenir els papers en català, senzillament això. Reben milions de pessetes, la SEAT va rebre 5.000 milions de pessetes de la Generalitat de Catalunya, i no tenia ni els catàlegs en català. Només demanem això, no demanem res més.

El punt de la pesca; a la pesca, no sé si ho saben, però ara per anar a pescar, la pesca recreativa, es demana una pòlissa d'assegurances per protegir-se. Home! Per l'amor de Déu! Vostès em diran: «Que es federi, i així en tindran una de colectiva», però és que serà obligació per anar a pescar amb una canya anar a una companyia d'assegurances? Per l'amor de Déu, home! Que estem en un país de la llibertat. I també dic que la Federació de Pesca no cobri les taxes per aquestes llicències.

L'Incasol. L'Incasol –senyor president, li demano que em deixi explicar– és una vergonya que en el meu país

s'agafi una llei que en diuen d'acompanyament que no sé a qui acompanya –acompanyament–, i aleshores hi entaforen normes de gran importància, de gran transcendència, com si fos una cosa... No pot ser! Les lleis no són un plaer o un gaudí dels juriconsults o dels diletants, són per al poble, són per a la gent. Ara imagineu-vos un ciutadà que ha d'anar a buscar una cosa d'Incasol; no la trobarà ni a l'Aranzadi; estarà entaforada dins d'una llei que en diuen de mesures fiscals i administratives. Siguem ordenats. Quan tens el cervell clar ja n'ets, d'ordenat; aquí hi ha un desori, aquí no es pot fer..., si ja ho deia l'Alfons X, el Savi, deia que les lleis han de ser pedagògiques...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Gironès

...perquè les entengui tothom, senyor president. És una vergonya que en el meu Parlament surti això.

El president

Senyor diputat, jo també he de ser ordenat i li recordo el temps.

El Sr. Ferrer i Gironès

Queda l'habitatge social, que el deixarem per a un altre dia, i retirem l'esmena número 32.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. Gràcies a vostè, de debò. *(Aplaudiments.)*

Senyor Isidre Gavín, per un torn en contra, si us plau.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Estic segur, senyor Espasa, que demanarà disculpes de l'expressió que vostè ha dit. A més, estic convençut que parlar del passat no és mesquí, si no, estaríem dient que són mesquins tots els historiadors d'aquest país, no?, i per fer política i per discutir les lleis hem de fer referència a les lleis que es van discutir ahir o l'any passat, no? Per tant, suposo que, en aquest sentit, vostè serà conscient del que volia dir amb això, no?

De la manera més ràpida possible, faré referència a les esmenes que s'han dit aquí, no a les que s'han retirat, no a algunes altres que s'ha fet un posicionament que jo, amb la màxima rapidesa, explicaré per què les volem en contra, com, per exemple, les modificacions de lleis de caixes, no? El mateix senyor Huguet ha dit: «Escolti'm, això és un afegit, però nosaltres volem marcar posició que s'ha de parlar d'aquest tema, encara que sabem que és un posicionament testimonial i que s'hauria de fer amb una llei específica.» Per tant, si em permet, per estalvi de temps, no hi aprofundiré, no? O bé quan vostès proposen l'eliminació de tres instituts, amb un esperit liberalitzador desconegut per vostès, perquè fins i tot diu: «Escoltin, agafin els recursos i donin-los al sector que s'ocupa d'aquests temes i tal.»

Bé, jo crec que, evidentment, nosaltres no estem d'acord amb això, perquè vostè, quan posa un adjectiu d'aquests instituts, de la feina que fan, diu «inútils»; jo crec que, home, es podria discutir fins a quin punt són més o menys útils, però nosaltres estem convençuts que no són inútils, que fan la feina, que fan una bona feina i que, per tant, no s'han d'eliminar.

En la mateixa línia, doncs, per exemple, el Grup Socialista ha fet referència a tota una sèrie de qüestions relacionades amb les mesures en relació amb les finances i el patrimoni de la Generalitat, i aquí sí que m'agradaria fer referència a alguna esmena específica, perquè se n'ha parlat molt i aleshores, doncs, en fi, donar una certa explicació. El senyor Espasa, fins i tot, m'ha reptat que expliqui esmena per esmena, però vostè mateix m'havia dit anteriorment que el debat el faríem per blocs i... Una esmena. A veure, jo en tinc unes quantes apuntades per aquí, però bé, ja miraré de donar compliment a les seves inquietuds. Ha parlat de la 68, de la 80, etcètera. Molt bé, doncs, n'hi parlaré, no es preocupi.

I si vol, miri, ja hi vaig directament, a l'esmena número 80 i així, si vol, els estalvio les altres qüestions, perquè, de fet, deixi'm dir alguna cosa globalment parlant, d'això. Jo crec que forcen el llenguatge i forcen la lectura del text legislatiu quan vostès diuen: «Escoltin, més opacitat, menys claredat», i amb l'excusa d'això ens demanen, per exemple, que es publiquin al DOGC totes les subvencions que es donen de tots els departaments. Escoltin, a veure, només el Departament d'Agricultura té més de quaranta mil destinataris de subvencions; és a dir, a veure, no és raonable, és a dir... I hi ha algunes esmenes d'aquestes, n'hi ha diverses; si de cas, faig aquesta explicació genèrica i els estalvio el comentari particularitzat de cadascuna d'elles.

Vostès fan tota una sèrie d'esmenes perquè es doni compte aquí al Parlament de tota una sèrie de qüestions de l'àmbit de la gestió del Govern, que es doni publicitat a totes les subvencions, absolutament a totes, etcètera. Home! Que no són raonables –ens sembla? Que en benefici d'una major transparència o claredat –que ja hi ha tota una sèrie de mecanismes de transparència, de claredat–, no es pot demanar que es publiquin totes les subvencions, perquè haurem de fer un altre DOGC només per a la publicació de les subvencions. I encara, si em permet, home!, hem de fer una certa diferenciació entre el que és el poder executiu i entre el que és el poder legislatiu. El poder executiu té unes competències i unes funcions; estan demanant aquí una cosa a la qual no està sotmesa cap mena de govern conegut arreu del món, una sèrie de mesures que ens sembla que crearien molta burocràcia i que crearien molta feina i que crearien una certa duplictat. Si molt m'apura, la feina d'aquest Parlament és el control, precisament, de l'acció del Govern, i quan ha calgut i s'ha demanat els grups parlamentaris o els diputats han demanat informació i l'han tingut sempre, i l'han tingut amb la màxima transparència. Per tant, al final, ni el Parlament seria necessari quan es creessin tota mena de controls automàtics de publicitat i de transparència que es demanen aquí, que, sincerament, no són del tot raonables, segons el nostre punt de vista.

I ara vaig de seguida a l'esmena número 80, i li explicaré què vol dir això del «subjecte». L'objecte de la subvenció és aquella acció o activitat que es subvenciona; el subjecte és el que la rep i és el que ha d'exercitar aquella acció. Doncs, miri, perquè, de vegades, voler buscar coses realment allà on no hi són poden portar la rotunditat amb la qual vostè defensava aquesta esmena dient que això ja és el clímax de la poca transparència. No, escolti, miri, doncs no. El motiu és tan senzill com que en ocasions donar bestretes pot ser que no sigui exclusivament objectiu pel motiu següent: hi pot haver entitats, per exemple entitats de serveis socials, que no puguin, en funció dels seus recursos o de la seva capacitat econòmica, de les seves possibilitats, avançar l'activitat a la qual està destinada una part o totalment aquella subvenció. Per tant, rebre una bestreta permet, en alguns casos, que es pugui dur a terme aquella activitat, perquè el que l'ha de realitzar no té recursos propis suficients com per poder encetar l'activitat. Bé, és tan senzill com això, senyor Espasa.

Doncs, continuant, ja amb aquestes qüestions, per exemple, i molt ràpidament, ha sortit el tema de discapacitats. Hi ha algunes esmenes d'alguns grups parlamentaris; el Grup Socialista diu: «Escolti, jo em solidaritzo amb les esmenes dels altres grups.» Amb tots els respectes, el capítol 2, secció primera, lletra a del punt 1 de la modificació que es proposa per a l'article 16, diu clarament –i és una novetat d'aquesta Llei, i ho llegiré–: «Ha de regular, amb la finalitat de poder assolir que el 2% de la plantilla sigui cobert per persones discapacitades que tinguin reconeguda la condició legal de disminuïdes, una reserva de fins al 5% de les places incloses en les ofertes d'ocupació pública.» És a dir, passar del 3 al 5%. Espero que això doni satisfacció a algunes de les esmenes que vostès han presentat.

Tema de pesca. Molt ràpidament, és una sola esmena, senyor Francesc Ferrer i Gironès; doncs, sí, ens sembla que cal una assegurança. A més a més, és l'única esmena que s'ha presentat en aquest article, senyor Ferrer, i, escolti, jo no sé com li sorprèn tant que en un moment donat una canya que a l'extrem del seu fil té un ham, doncs, que pot ser un element no per protegir el que pesca, per protegir un tercer, és a dir, que no hi hagi un dany a tercers. I a mi em sembla que això, en aquest terreny, hi ha un cert acord general. Per tant, no votarem tampoc a favor d'aquesta esmena.

Respecte de l'Incasol, també les úniques esmenes són d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana. El senyor Francesc Ferrer ara ens plantejava una discrepància en el terreny que no hauria de ser a través de llei, d'aquesta, sinó a través d'una llei específica. És canviar la naturalesa jurídica d'un ens perquè faci bàsicament les mateixes funcions; per tant, el canvi no és tan radical, és un canvi de naturalesa jurídica, és per això que està incorporat aquí. També votarem en contra d'aquestes esmenes.

I ara, per acabar, només tres coses. Cos d'advocats. Aquí hi havia esmenes del Grup Popular i del Grup Socialista perquè la proposta que fa la Llei sigui molt més restrictiva, hi havia propostes del Grup d'Esquerra Republicana perquè aquest procés sigui absolutament elàstic, molt més elàstic, molt més obert. Hem

assolit una transacció amb una esmena del Partit Popular que ho fa una mica més restrictiu, és a dir, quan la Llei parlava que cal un període mínim d'un any en unitats dedicades preferentment a la defensa o representació jurídica de la Generalitat, aquesta transacció permet que, en lloc d'un any –el Grup Socialista demanava quatre anys–, siguin dos, per tant, ho fa una mica més restrictiu. M'agradaria que el Grup Socialista, aquesta modificació, també, que va en la mateixa línia del que ells proposen, encara que no hi arriba, ho trobin correcte.

Autopistes. Se'ns demana aquí amb una disposició addicional que es faci en cinc mesos una llei d'autopistes, i la senyora Tura ens diu: «A veure amb quin caram de lògica ens explicarà el senyor Gavín ara el per què votará en contra d'això.»

I jo li diré: escolti, miri, a part d'altres motius, el tema no és que d'aquí a sis mesos es faci una llei; és que vostès a l'esmena..., l'esmena diu altres coses, eh? Parla, per exemple, dels concursos o la contractació, que en aquesta qüestió és una qüestió de lleis bàsiques de l'Estat. Parla de... –a veure si trobo l'expressió concreta...–, de «rescat» de peatges, quan, efectivament, vostè ha dit que li explicarem que aquesta Comissió de treball que es va crear per acord del Parlament, aquesta Comissió d'Estudi, no va ni nosaltres tampoc no anem en la línia del rescat de peatges, i molt menys d'una manera generalitzada, sinó que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Gavín i Valls

...parla, en les conclusions –acabo de seguida, senyor president–...

El president

Li ho agrairé.

El Sr. Gavín i Valls

...en les conclusions del grup de treball es parla d'homogeneïtzació i reducció.

I, per últim –també vostè ho ha dit–, efectivament, hi ha una proposta de resolució aprovada per aquest Parlament que fa referència a la creació d'aquest fons de rescat selectiu, d'homogeneïtzació de peatges, que fa la seva via, no?

I, per acabar, doncs –suposo que m'he deixat alguna cosa; els en demano excuses–, potser el més important, no?, que és l'acord que s'ha assolit amb unes esmenes del Grup d'Iniciativa, Socialistes i Esquerra Republicana, i també amb l'acord del Grup Parlamentari Popular, per fer una transacció d'un esmena que feien referència a l'ordenació sanitària, que abasten, senyor president –i si vol li faré arribar el text de la transacció–, les esmenes 101, 103, 104 i 115 d'aquesta Llei. Aquest és el text transaccional que tenen tots els grups parlamentaris, i, en tot cas, agrair la seva atenció i, doncs, agrair també l'acord que hi ha hagut en aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, a les votacions corresponents a aquest debat.

Primer votarem les esmenes transaccionals 101, 103 i 104 i 115, que els diversos portaveus ja coneixen.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

L'esmena número 72, del Grup Popular.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 69 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Les esmenes números 27 i 71 i la transaccional 58, del mateix Grup Popular.

Comença la votació.

Si us plau.

Han estat aprovades per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votarem les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Ara votarem les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya... *(El Sr. Espasa i Oliver demana per parlar.)*
Perdó. Sí? Senyor Espasa...

El Sr. Espasa i Oliver

Sí, senyor president, per demanar la votació separada de les esmenes 117, 118 i 119. Perdó, de numeració antiga: 117, 118 i 119.

El president

Molt bé. Conjuntament? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Doncs, posem a votació aquestes esmenes, 117, 118 i 119 amb la numeració antiga.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 68 en contra i 49 abstencions.

A continuació posem a votació el conjunt de les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, excepte les que hem votat ara.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el text del Dictamen, amb l'avertiment que com a conseqüència de les esmenes introduïdes a la Comissió s'han de renumerar els articles i revisar les remissions internes.

Amb aquest advertiment, comença la votació.

Aquest Dictamen ha estat aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i catorze minuts.